

210

200

190

180

170

160

150

140

130

120

110

100

90

80

schampier

Hét onafhankelijke studentenblad van de Universiteit Gent

BOONE, M. - GEB. 19/11/1955 - REG. 4671453 - POLITIE GENT

HISTORISCHE KRITIEK IS GESCHIEDENIS

Colofon

Oplage

4000 exemplaren op papier, gratis verspreid in alle faculteiten, resto's en homes van de UGent. Verschijnt tweewekelijks tijdens het academiejaar.

Verantwoordelijke uitgever

Dries Blontrock
Hoveniersberg 24, 9000 Gent

Druk

Cartim Print nv
Jan Samijnstraat 11
9050 Gentbrugge

Hoofdredacteur

Dries Blontrock

Coördinator

Jan Emiel Cordeels

Chef Reclame & PR

Dries van Dort

Chef Lay-out

Pieter Beirens

Chef Eindredactie

David Michiels

Chef Cultuur

Charlotte Monbailleu

Chef Wetenschap

Collin Cardon

Chef Beeld

Help wanted

Chef IT

Felix Capon

Redacteuren

Charlotte "De Reus" Monbailleu, Collin "Marcus Antonius" Cardon, Dries "Ea-nasir" Blontrock, Dries "Ted Bundy" van Dort, Ewout "Doug Judy" Vancraeynest, Felix "Al Capone" Capon, Hanne "Tokyo" Thiessen, Helena "Lucky Luciano" Noppe, Jan Emiel "paus Formosus" Cordeels, Judith "Jeff Bezos" Lambert, Keanu "Averell Dalton" Colpaert, Maria "Typhoid Mary" Saldi, Mick "Unabomber" Menu, Nathan "Charles Manson" Laroy, Nette "Bonnie Parker" De Schrijver, Pieter "The Cambridge 5" Beirens, Pieter-Jan "Joe Exotic" Frees, Thomas "JP Van Rossem" De Paepe

Medewerkers

Stef "Pablo Escobar" De Baedts, Yumi "Maria Swanenburg" Demeyere

Beeld

Beanie, Charlotte Monbailleu, Claudine "Jesse James" Segers, Ewout Vancraeynest, Felix Capon, Flo Tomlinson, Geert Van Parys, Keanu Colpaert, Mick Menu, Pieter Morlion, Stef De Baedts, Thomas De Paepe

Eindredactie

Antoon "Guy Fawkes" Van Ryckeghem, Charlotte Monbailleu, Collin Cardon, David "Two-Gun Crowley" Michiels, Dries Blontrock, Ewout Vancraeynest, Felix Capon, Jan Emiel Cordeels, Judith Lambert, Nathan Laroy, Nette De Schrijver, Odile "Elon Musk" De Vos, Pieter Beirens, Pieterjan Frees, Thomas De Paepe, Vincent "De Zwarte Weduwe" De Gols

Cover

Pieter Beirens
Dries Blontrock

Verziekte boel

DOOR DRIES BLONTROCK

Wie de afgelopen weken naar een les ging, kon er niet naast kijken. Of beter, die kon er niet naast luisteren: het gekuch, gerochel, gehoest en gesnotter van medestudenten. Net wanneer de mondmaskers massaal (definitief?) de vuilnisbak in vliegen, breekt er een nieuw virus met volle kracht los. Neen, het is geen 72ste golf van het verschrikkelijke ding dat u bijna anderhalf jaar lang tot eenzame opsluiting gedwongen heeft, maar een minstens evenzeer te duchten vijand: de gevreesde herfstverkooidheid, dit keer vergezeld door occasionele keelontstekingen en ander onheil.

Achteraf is het natuurlijk makkelijk spreken, maar we hadden het moeten zien aankomen. Na maandenlang amper met mensen in contact te komen, werden studenten nu als een wilde meute losgelaten in de aula's en de Overpoort, en dat zonder mondmaskers of afstandsregels. Gooi dan nog eens een regen- en hagelbui op Student Kick-Off in de mix, met een fikse dosis rotweer doorheen de week

erbovenop, en je hebt het recept voor een stortvloed aan snotneuzen. En dan heb ik het niet over mensen uit 2003.

Hou het trouwens liefst stil, dat de ziektes zich met iedere 'hatsjie' en droge kuch verder door onze aula's verspreiden. Straks krijgt onze rector er lucht van en komt hij ons hoogstpersoonlijk een mondmasker omsnoeren, of brengt hij zijn plooi-meter mee om te controleren of iedereen wel braafjes *anderhalvemeter*t. Of nog erger: straks begint de universiteit weer motiverende boodschappen op de Boeken-toren te projecteren en 'verduidelijkende' e-mails te sturen om ons een hart onder de riem te steken.

In naam van iedereen die deze donkere periode nog niet heeft verdrongen en nog steeds angst voelt telkens ze een oranje stipje naast hun Ufora-belletje zien verschijnen: veel beterschap aan alle zieken. Ondertussen kan je al dat werk inhalen dat je in de eerste weken hebt uitgesteld.

“
**Een stortvloed
aan snotneuzen.
En dan heb ik
het niet over
mensen uit 2003**

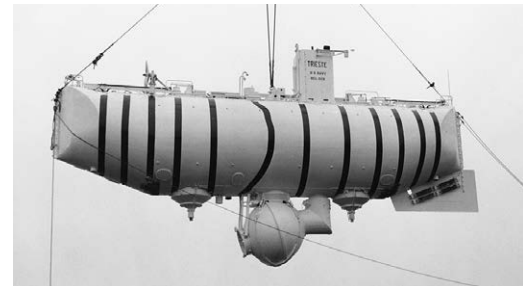
Onderwijs

- Studentenevenementen & Dagelijkse Restokost 4.
- Best of: goedkope wijnen 5.
- “Socialisme is absoluut niet dood” 7.
- “Examens heb ik nooit graag afgenomen” 8.
- Woordraadselkruis 11.
- Erasmusstudenten moeten op hotel door kotentekort 12.
- The Schamper Times 14.
- De woke-beweging is niet militant genoeg 15.
- Verliefd op Angela Merkel? 16.
- De Gentse universiteitsbibliotheek 18.
- Gent knalt uit de startblokken 20.

Wetenschap

- 22. Wetenschapskort
- 23. Eigen Onderzoek Eerst: Atamhi Cawayu
- 25. Diepzeeonderzoek: wat komt bovendrijven?
- 26. I called the wetsdokter ...
- 29. De ‘leap of faith’ van Assassin’s Creed

Cultuur

- Recensie: Middernachtbibliotheek 30.
- Ode aan de Netflix-romcom 31.
- “Ik ben in de eerste plaats een storyteller” 32.
- Koester de koers! 35.
- Bloed, moord en tranen: de aantrekkingskracht van true crime 36.

Satire

- 38. De Liegende Inktvis
- 39. De Strip & De Liegende Kotbaas

STUDENTEN EVENEMENTEN

DOOR JUDITH LAMBERT

Een klein overzicht van al het moois dat de studentenverenigingen van de UGent ons de komende twee weken te bieden hebben:

Oktober

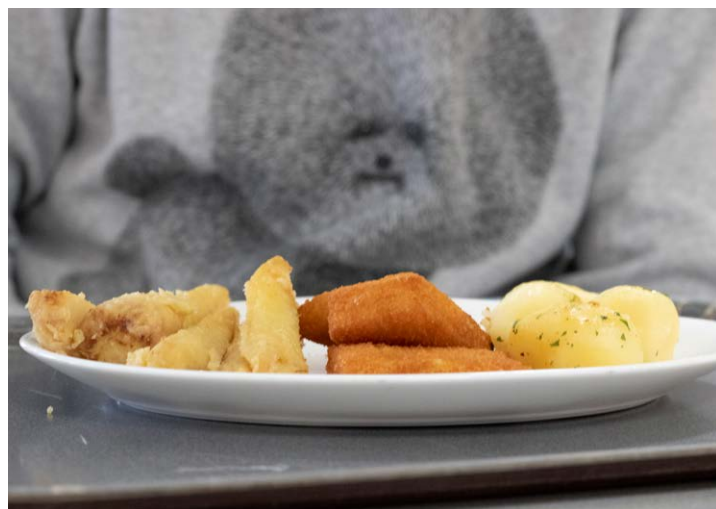
21:00 VLAK Openingsfuif Vlaamse Logopedische en Audiologische Kring <i>Porter House</i> MAANDAG 11	19:30 Sterrenkijkavond Vereniging voor Natuurkunde <i>S9 Aud. A2 Dak van S9</i> DINSDAG 12	19:30 OAK Theekransje Oosterse Afrikaanse Kring <i>Cafetaria Blandijn</i> WOENSDAG 13	22:00 Filologica's Openingsfuif Filologica <i>Cocteau</i> WOENSDAG 13	 VRIJDAG 14
20:00 Visievergadering Schamper <i>Campus Tweekerken (aan De Therminal)</i> MAANDAG 18	19:00 Bondageworkshop Kajira <i>Zuilenzaal Geuzenhuis</i> DINSDAG 19	 WOENSDAG 20	 DONDERDAG 21	 VRIJDAG 22

dagelijkse restokost

DOOR COLLIN CARDON
 BEELD DOOR KEANU COLPAERT

Vijfjaar lang een hondstrouwe spaghetti- en schnitzelfanaat, stond ik nu voor het eerst in de rij voor de kaaskroketten. Op het eerste gezicht waren de groenten en het 'zetmeel' teleurstellend. Gekookte aardappeltjes, het equivalent van een les economie op vrijdagavond, en pastinaak met honing, op zijn beurt het equivalent van een verloren gelopen zeventigplusser.

Een gemengd begin, leek het, maar schijn bedriegt. Waar de aardappeltjes niemand van hun sokken bliezen, deden de pastinaak en de kaaskroketten dat wel. De pastinaak was perfect gegaard en de combinatie van deze aardse vergeten groente en zoete honing, bracht hemel en aarde in balans. De kaaskroketten waren perfect van structuur, knapperig en vol van smaak. Zelfs als het diepvriesproducten zouden zijn, kunnen ze nog steeds tippen aan de gemiddelde kaaskroket van de lokale brasserie. Dit klinkt misschien allemaal een beetje cheesy, maar ga ze gerust zelf proeven.

KAASKROKETJES: VLOEIBAAR GOUD

Best of: goedkope wijnen

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU

SARMENTINO: CHARDONNAY (€ 2,79)

Er zijn nog bepaalde zekerheden in het leven. Eén daarvan is dat studenten doorgeslagen gierigaards zijn. Een andere is dat je diep gezonken bent wanneer je deze wijn in je winkelmandje moffelt. Er zijn wijnen aan een gelijkaardige prijs die oprecht veel beter zijn. De wijn ruikt een beetje naar bonzende hoofdpijn. De eerste slok geeft een vreemde sensatie. Je mond droogt eerst uit, maar bij het doorslikken wordt het heel erg zuur. Net zoals de meeste dingen uit Australië, is het dodelijk. Het voordeel is dat je het niet echt proeft als je zat bent. Maar doe het niet, het is het maagzuur niet waard.

MOSCATO (€ 3,99)

Deze mierzoete dessertwijn zal menig eerstejaarsstudent weten te bekoren. Iedere fruitige slok neemt je mee naar een prédrink in een schandig klein kot met een plakkerige vloer: een bijzondere soort nostalgie. Eerlijk gezegd smaakt het wat naar limonade. Tijd om je innerlijke **Winnie de Pooh** naar boven te halen. De wijn heeft een ietwat gelige schijn en voelt als honing op de tong. Zijn alcoholpercentage van 8,5 ligt net iets lager dan bij de gemiddelde wijn maar wees gewaarschuwd, dit snoepgoedwintje zou wel eens té vlot naar binnen kunnen gaan. Ideaal voor een zonnige *apero*.

SUID-AFRIKA (€ 3,99)

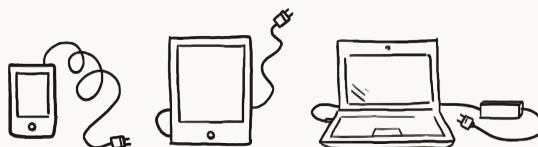
Deze roséwijn van Albert Heijns huismerk, is geen onbekende voor de gemiddelde student. Eigenlijk is het een beetje het bastaardkind van de Moscato en Sarmentino: een weinig complexe wijn die redelijk zoet is met een ietwat zure afdronk. Door de hint van amandelen smaakt het naar uitgeplaste amaretto, maar op de best mogelijke manier. Deze makkelijke, goedkope go-to wijn weet de meeste mensen te bekoren. Vier euro voor een liter middelmatige wijn is dan ook een heel degelijk deal. Met zijn draaidop is de fles ideaal om met je vrienden op een zonnige dag op het Sint-Pietersplein of aan de Coupure op te drinken, maar minder geschikt om aan je schoonouders cadeau te doen.

Schenk je oude privélaptop, tablet of smart- phone

met oplader(s)

Vrijwilligers van RepairCafé Gent
herstellen ze voor iemand in Gent
die het nu nog zonder doet,
maar niet zonder kan. xoxo

Inzamelpunten

Resto De Brug

van 27 september tot 8 oktober

Resto Diergeneeskunde

11 oktober tot 22 oktober

Peristillium Tweekerken

25 oktober tot 10 november

Resto Dunant

15 november tot 26 november

Rozier

29 november tot 10 december

“Socialisme is absoluut niet dood”

DOOR PIETER BEIRENS // BEELD DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU

In Duitsland kwam de socialistische SPD als grootste partij uit de verkiezingen, maar in eigen land wordt niet altijd positief gesproken over ‘de sossen’. Voorzitter Luca Lewis De Bruycker van JongSocialisten StuGent geeft zijn oordeel over die denkbeelden.

Zijn JongSocialisten de jongerenpartij van Vooruit?

“Deels wel. We werken veel samen met Vooruit. We hebben ook een samenwerkingsovereenkomst, maar we blijven nog altijd onafhankelijk van de partij. We proberen ons eigen ding te doen wanneer we niet overeenkomen, maar het is geen doel op zich om tegen de partij in te gaan. We volgen nog altijd dezelfde ideologie, en het is onze moederpartij.”

Er wordt al eens gezegd dat JongSocialisten na hun studies recht naar de vakbond gaan. Is dat iets dat je zelf ziet?

“Ja, er zijn leden die bij de vakbond zullen gaan werken. We hebben ook een zeer goede relatie met de vakbond. We hebben regelmatig ontmoetingen met het ABVV (Algemeen Belgisch Vakverbond, of de socialistische vakbond, *red.*) Het klopt dat er mensen naar daar gaan, en ik vind dat ook een logische evolutie.”

Socialisten zouden ook werkschuw zijn, of niet graag werken.

“Daar ben ik het helemaal niet mee eens. Zeker binnen onze vereniging is iedereen enorm gedreven om de maatschappij te verbeteren. Wij zetten wel eerder in op een sociaal engagement in het werk.

“

“We zaten even in een dip omdat we een echte regeringsmacht waren”

We gaan eerder in sociaal geëngageerde ondernemingen werken, of binnen politieke verenigingen. Dat past ook beter binnen onze visie. Maar ‘werkschuw’? Daar ga ik niet mee akkoord. Wij hebben zeer veel goesting om elke dag te strijden en te werken.”

Nu er socialistische partijen mee regeren, durft men al eens de oude idee bovenhalen dat socialisten meer belastingen willen en met belastinggeld smijten. Is dat zo?

“Ik denk dat belastingen op zich een teken zijn van een goed draaiend land, en een goed draaiende maatschappij. Onze sociale zekerheid en alles wat er gebeurt in dit land is gebaseerd op het feit dat er bepaalde mensen belast moeten worden. Uiteraard is het niet de be-

doeling om zomaar belastingen te innen. Mensen met een laag loon, die moeten we niet aanpakken. Ik denk dat dat ook niet gebeurt als socialisten aan de macht zijn. We proberen zo veel mogelijk om belastingen te innen op het grotere kapitaal, wat zeer logisch is in mijn ogen.”

In Duitsland haalde SPD een grote overwinning. Men zegt nogtans al een tijdje dat het socialisme, of de sociaaldemocratie, dood is in Europa. Hoe zie jij het socialisme vandaag?

“Ik weet niet of dat vooral uit Vlaams opzicht wordt bekeken. Want als je kijkt naar Portugal, Spanje, de Scandinavische landen of Duitsland, maar ook de Nederlandse PvdA, – de sociaaldemocraten in Nederland hebben ook tijdens de Europese verkiezingen sterke winsten geboekt – dan zie je dat het socialisme absoluut niet dood is.”

“We moeten wel aan veel zaken werken. Ik denk dat de Derde Weg niet echt iets goeds heeft gedaan voor ons. In de tweede helft van de twintigste eeuw hebben de socialisten enorm veel goede dingen gerealiseerd. Dan zaten we even in een dip omdat we een echte regeringsmacht zijn geworden. Nu heb ik het gevoel dat we ons geheroriënteerd hebben. Je ziet dat ook weerspiegeld in de stijging van ons ledenaantal: het links solidariteitsbeginsel leeft bij jongeren.”

“Examens heb ik nooit graag afgenomen”

MARC BOONE GAAT MET PENSIOEN

DOOR STEF DE BAEDTS & CHARLOTTE MONBAILLEU

Proffen komen, proffen gaan, alleen Boone blijft bestaan. En toch is het zover: de legendarische mediëvist en docent aan de faculteit Letteren en Wijsbegeerte gaat met pensioen. Professor Boone blikt terug op zijn loopbaan en kijkt vooruit naar de toekomst.

Zelf zal hij het misschien niet zo graag horen, maar **Marc Boone** was intussen zo'n monument aan de UGent dat hij bijna een studieobject voor zijn eigen geschiedenisstudenten was geworden. Naar aanleiding van zijn emeritaat verwelkomde hij ons in zijn huis en tuin.

GEBOORTE VAN EEN HISTORISCH CRITICUS

Wij kennen u vooral als docent van het vak Historische Kritiek (HK), maar hoe bent u in de academische wereld terechtgekomen?

“Ik heb in de jaren '70 in Gent gestudeerd en nadat ik was afgestudeerd, heb ik eerst een andere job en legerdienst gedaan. Pas daarna begon ik met doctoreren bij mijn patron **Walter Prevenier**, de man die vóór mij HK doceerde. Na mijn doctoraat heb ik nog een paar keer geswitcht, maar ik ben nooit meer weggeweest van de UGent. Toen mijn promotor in 1999 op pensioen ging, was ik al jaren voordien de man achter de schermen. HK doceren was dus een logische stap.”

U bent mediëvist, wat trekt u zo aan tot de middeleeuwen?

“Toen ik begon met studeren heb ik getwijfeld tussen de middeleeuwen en de 19e en 20e eeuw. Ik heb uiteindelijk gekozen op basis van de lesgevers. Ik wou graag bij

Walter Prevenier mijn thesis maken en aangezien hij ook in de late middeleeuwen en de Bourgondische periode gespecialiseerd is, ben ik die richting uitgegaan. Dat

“

“We moesten een ‘verklaring van onmisbaarheid’ opstellen”

is een oude traditie in de Gentse mediëvistiek; voor Walter Prevenier had je **Hans Van Werveke** en **Henri Pirenne**. Je stelt natuurlijk steeds andere vragen in de geschiedschrijving, maar je borduurt in zekere zin altijd voort op het werk van de vorige generatie. Ik denk dat dat ook het geval is bij

“

“Ik hou van wijn in het algemeen, maar met Bourgondië heb ik een speciale band”

degenen die bij mij komen, want de relatie tussen een promotor en een doctoraatsstudent is tamelijk persoonlijk. Dat is een vrij normaal en bijna organisch proces.”

Goede contacten zijn dus onmisbaar. Wat is er nog belangrijk op de academische werkvloer?

“Wat je zeker niet mag onderschatten in een academische loopbaan is toeval: op het juiste moment op de juiste plaats zijn. Had ik in de jaren vóór mijn aanstelling niet in het Nationaal Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek gezeteld, dan had ik helaas – zoals vele post-doctors nu – misschien maar even kunnen blijven. Maar het was mijn geluk dat ik met dat mandaat kon blijven zitten. In die zin speelt je geboortedatum een belangrijke rol. Je moet klaarstaan mét een doctoraat, mét publicaties en mét een dossier op het einde van een generatie. Toen het niet goed ging met de universiteit in de jaren '80, zijn er heel veel mensen moeten afvloeien die niet dezelfde kansen hebben gekregen als ik.”

VERKLARING VAN ONMISBAARHEID

Waren de jaren '80 ook een moeilijke periode in uw loopbaan?

“In de jaren '80 waren we officieel uitgeroepen tot 'bedrijf in moeilijkheden'. Ik herinner me dat wij als assistenten elk jaar een 'verklaring van onmisbaarheid' moesten opstellen: een argumentatie waarom wij onmisbaar waren binnen onze opleiding. Dat lukte wel bij mij (*lacht*). Hoe dan ook, de sfeer die er heerst als je jaarlijks die oefening moet maken, is niet leuk. In die

tijd hadden wij ook absoluut niet dezelfde faciliteiten als nu. De studenten moesten op de eerste dag van het academiejaar op een papiertje gaan kijken welke lessen zij wanneer hadden. Het voorbije jaar heb ik mij dikwijls afgevraagd hoe de universiteit in die periode een pandemie had moeten doorstaan. Wellicht zou de universiteit dan gesloten moeten worden.”

Gesproken over de pandemie: hoe heeft u die ervaren?

“Frustrerend. Het was mijn laatste academiejaar en ik wou voor de laatste keer met volle goesting lesgeven, maar dan zit je daar in een groot auditorium met één student per vijf stoelen – iedereen met een mondkmasker. Ik hoop volgend jaar

“

“Ik hoop volgend jaar revanche te nemen op de pandemie door nog één vak te doceren”

in die zin toch nog revanche te nemen op de pandemie door nog één klein vak te doceren. Dat contact met de studenten zal ik missen. Ik vond het altijd merkwaardig om de blikken van eerstejaarsstudenten te zien in het begin van elk academiejaar. Wat mij ook altijd zal bijblijven, is hoe studenten evolueren. Op die cruciale vier jaar word je gevormd qua persoonlijkheid en attitude ... alles eigenlijk.”

Hebben studenten in coronatijd dat rijpingsproces volgens u anders meegemaakt?

“Ze hebben sowieso sociaal contact gemist. Ik heb HK in beide semesters afgenomen en de eerste resultaten waren duidelijk beter dan die erna. Ik merkte als lesgever dat er toen iets gebroken is bij veel studenten. Op het examen schreef een aantal studenten dingen als: ‘Het spijt me, ik vond het een interessant vak, maar ik kon niet meer.’ Zulke directe getuigenissen blijven een mens toch bij. De universiteit is belangrijk om dingen op te steken, maar toch ook zeker om een netwerk uit te bouwen waar je later op terug kan vallen. Hopelijk komt dat nu allemaal weer terug. Het is wel ... (blijft even stil)”

Aanpassen?

“Ja, voor studenten toch. Voor ons, ach ja. Vorige week heb ik mijn allerlaatste faculteitsraad meegemaakt. Er was een uitgelaten sfeer: ‘eindelijk zien we elkaar nog eens’. Twintig koppen in een hokje op je scherm, dat is absoluut niet hetzelfde. Je ziet wel mensen praten en hebt geen idee hoe men reageert. Al een geluk dat Zoom en al die dingen bestaan, maar ik zal er niet rouwig om zijn als ik een aantal van die programma's kan uitschakelen op mijn computer.”

In 2010 bent u commandeur in de Kroonorde van België geworden: voor welke verdienste was dat?

“Ik ben prof natuurlijk, maar ook lid van de Koninklijke Academie in Brussel. Van die twee instanties kreeg ik de vraag of ik een onderscheiding wou. Ik wist niet eens waarvoor ik kandideerde, en toen

bleek dat commandeur te zijn. Ze hebben er ongetwijfeld ingewikkelde tabellen voor. Dat ereteken mag ik dragen op mijn toga tijdens plechtige gebeurtenissen zoals Dies Natalis en de opening van het academiejaar.”

“ALLE WIJNEN ZIJN INTERESSANT”

En nu uw pensioen eraan komt: met welke passie zal u uw dagen vullen?

“Met middeleeuwse geschiedenis, in de eerste plaats! Collega’s in de geneeskunde hebben patiënten nodig, de wetenschappen toegang tot een labo, maar wij historici kunnen naar een archief gaan zolang we er monter genoeg voor zijn. Kennelijk weet de buitenwereld al heel goed dat ik met pensioen ga, want ik krijg erg veel uitnodigingen voor lezingen. Ze zeggen altijd: “nu *zult* ge wel tijd hebben”, maar bon, zo blijf je wel bezig. Als ze mij nodig hebben, zullen ze mij wel weten te vinden. En als ik

het leuk vind, zal ik het ook graag doen. Maar al de administratieve rommel, dat is nu gelukkig voor andere mensen. Ieder om beurt (*lacht*). Ook examens heb ik nooit

“

**“Studenten schreven:
‘Het spijt me, ik vond het
vak interessant, maar ik
kon niet meer’”**

graag afgenomen, vooral nu niet in het coronajaar. Het enige voordeel was dat je zonder problemen aan je tienduizend stappen kwam.”

Wij hebben uit goede bron vernomen dat u een groot liefhebber bent van Bourgondische wijnen. Wat zijn uw favorieten?

“(*lacht*) Ik hou van wijn in het algemeen, maar met Bourgondië heb

ik een speciale band. Ik ken er de geschiedenis, maar ook de mensen. Maar ik zou zeggen: ‘Alle wijnen zijn interessant.’”

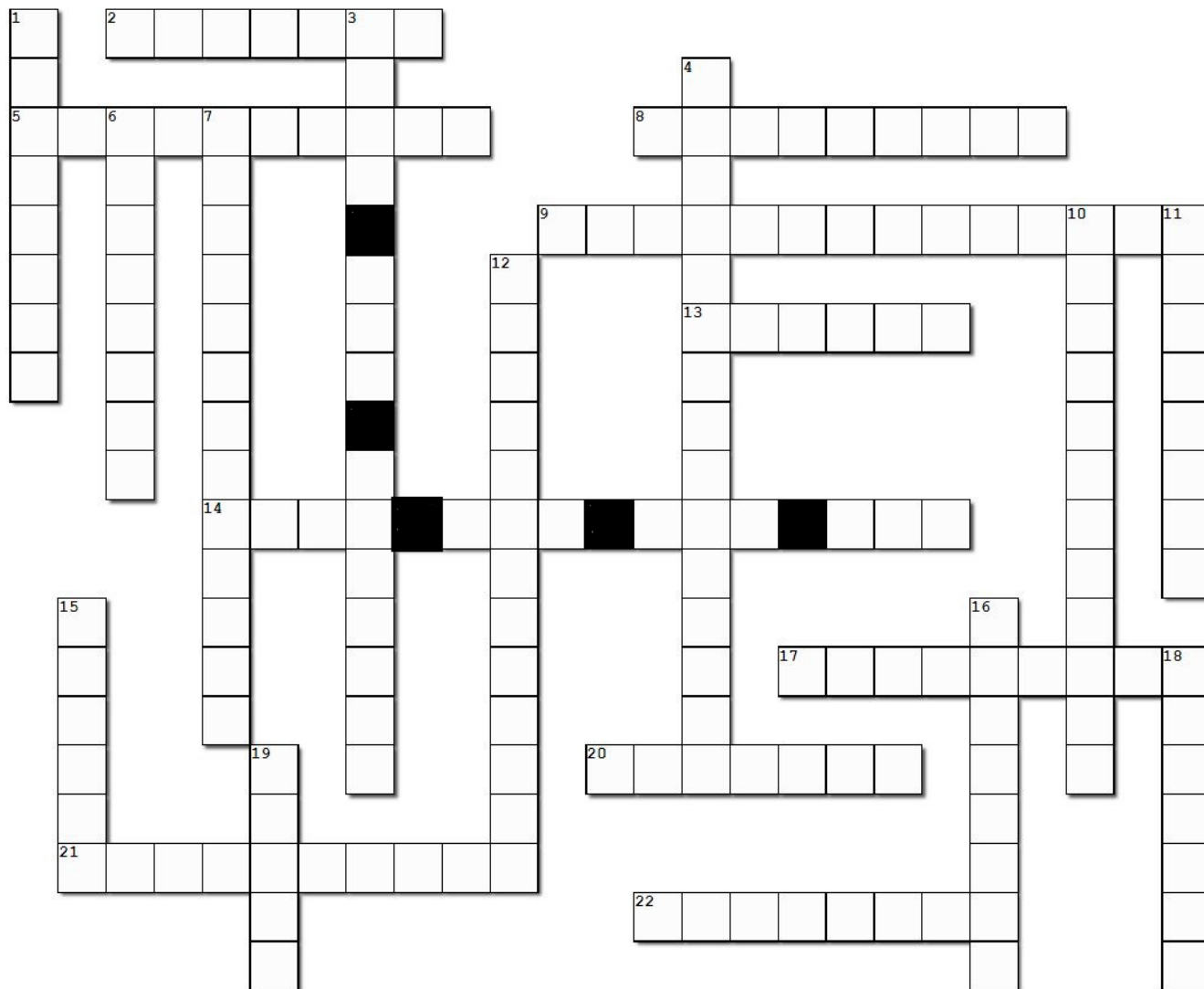
Welk advies geef je aan starters en afstuderende studenten?

“Tegen starters zou ik zeggen: doe vooral wat je graag wilt doen. Ik heb in mijn carrière ontzettend veel studenten gekend die de eerste jaren iets studeerden dat hen eigenlijk niet boeide. Dat is zonde. Als je goed bent in wat je doet en dat ook graag doet, dan komt daar wel iets uit. Daarnaast hoop ik dat heel wat jonge mensen ook de weg naar het onderwijs vinden. Afstuderende studenten: vertrouw in jezelf, je vrienden, je netwerk en de waarden die je opgepikt hebt aan de universiteit. En vooral: vergeet niet om af en toe eens terug te keren naar je alma mater.”

WOORDRAADSELKRUIS

DOOR MICK MENU

Heb je altijd al neergekeken op de richting van je vrienden? Tijd om dat dedain even aan de kant te schuiven! Je zult hun (verder nutteloze) kennis immers nodig hebben in dit interfacultair kruiswoordraadsel. Bonuspunten voor wie de schrijffout vindt!

HORIZONTAAL

2. Invloedrijke Amerikaanse taalkundige
5. Drager van een deel van het erfelijk materiaal
8. Tak van de geneeskunde die zich specialiseert in de zorg voor ouderen
9. Het afschermen van eigen markten voor buitenlandse concurrenten
13. Hondsdolheid
14. De wet is hard, maar het is de wet
17. Chemisch element dat een beetje stinkt
20. Mythologisch figuur die zijn vader doodde en met zijn moeder trouwde

21. De macht in handen van een kleine groep van mensen

22. Bekendste pijnstiller

VERTICAAL

1. Herhaling van strafbare feiten
3. Constructie die ervoor zorgt dat statische elektrische velden niet tot binnen de constructie kunnen dringen
4. Periode waarin een peuter ontdekt dat hij een eigen persoon is
6. 'Redenaarskunst' of 'welsprekendheid'
7. Krachtcentrale van de cel

10. Historische strijd tussen het rijksonderwijs en het katholieke onderwijs

11. Bot in de onderarm

12. Franse benaming voor de vrijheid van productie en handel

15. Bouwstijl uit de 18de eeuw met veel krullerige versierselen

16. Persoon met diabetes heeft dit te kort

18. CH4

19. Een jongvolwassen koe die gedekt is, maar nog geen tweede kalf heeft gekregen

ERASMUSSTUDENTEN MOETEN OP HOTEL DOOR KOTENTEKORT

DOOR JAN EMIEL CORDEELS

Minstens 150 internationale studenten in het ongewisse over huisvesting

Veel buitenlandse studenten die naar Gent op uitwisseling komen, ondervinden moeilijkheden bij het vinden van een verblijfplaats. Ondanks enkele maatregelen blijft het kotentekort een structureel probleem.

Nog nooit schreven zich zoveel studenten in aan de UGent. Meer dan 8000 nieuwe UGent'ers zullen hun edele achterwerken in onze aula's neervleien. De vurige drang om in onze Arteveldestad les te volgen is er niet alleen bij de binnenlandse studenten, ook de internationale studentengemeenschap zakt lustig af naar Gent. Volgens het Erasmus Student Network Gent zijn er namelijk een recordaantal nieuwe internationale studenten die voor een semester naar Gent afzakken.

ER ZIJN TE WEINIG KOTEN

De buitenlandse studenten kunnen vanzelfsprekend niet pendelen, en hebben dus allemaal een kot nodig. Iets wat absoluut niet evident is: in Gent zijn er immers te weinig koten in vergelijking met het aantal geïnteresseerde studenten. "Gent is een stad in woon-

crisis en corona heeft de situatie alleen maar verergert", aldus **Francis Ascoop**, hoofd van de Afdeling Huisvesting, "Veel studenten die onder normale omstandigheden

“

**"Gent is een stad in
wooncrisis"
– Francis Ascoop**

waarschijnlijk niet op kot zouden gaan, kiezen er nu voor, vaak uit sociale overwegingen, om dat toch te doen. Samen met het hoge aantal nieuwe inschrijvingen zorgt dat voor een enorme druk op de vaak toch al heel competitieve kotenmarkt"

Die grotere druk uit zich in een nijpend tekort aan koten, niet enkel voor Belgische studenten, maar dus ook voor de buitenlandse. Op het moment van dit schrijven staan er nog steeds een honderdvijftigtal Erasmusstudenten op de wachtlijsten van de UGent. Deze wachtlijsten zijn er echter enkel om op kot te gaan in een van de studentenhomes van de UGent. Het echte cijfer van internationale studenten dat nog een kot zoekt, ligt dus waarschijnlijk nog heel wat hoger.

PROBLEMEN VOOR INTERNATIONALE STUDENTEN

Huisvesting voor internationale studenten is natuurlijk geen nieuw fenomeen. Zo voorziet de UGent zelfs verschillende homes waar normaal enkel uitwisselingsstudenten zitten. Denk aan Home

Uppsala en Groningen op de site van de Kantienberg. Dat er 'exclusieve homes' zijn, is overigens geen overbodige luxe, want voor een buitenlandse student is het zeker niet evident om op de private huurmarkt een kot te vinden. Naast zeer praktische problemen, zoals taalbarrières en hoge prijzen, is er ook de moeilijkheid dat veel kotbazen liever met jaarcontracten werken. Uitwisselingsstudenten die hier vaak maar een semester verblijven, vallen dus meestal uit de boot. Ook worden er elk jaar verschillende Erasmusstudenten opgelicht als ze naar hier komen.

“

UGent huurt verschillende hotelkamers in de Holiday Inn Express, om extra verblijfplaatsen te voorzien

Zo zijn er gevallen bekend van studenten die een huurovereenkomst sluiten, maar dan moeten vaststellen dat het kot dat ze gingen huren niet eens bestaat. De oplichters zijn dan vaak wel al met de borg of het voorschot aan de haal.

Ondanks deze moeilijkheden en potentiële tegenslagen vinden dus steeds meer studenten de weg naar Gent. Maar om die allemaal te

plaatsen, moet er soms naar onorthodoxe oplossingen gezocht worden. Zo huurt de UGent momenteel verschillende hotelkamers in de Holiday Inn Express, om zo toch nog enkele extra verblijfplaatsen te voorzien. Ook wordt geprobeerd om buitenlandse studenten buiten Gent of zelfs in andere (studenten)steden te plaatsen waar er wel nog koten zijn. Het is dan de bedoeling dat ze van daaruit naar Gent pendelen.

WAT DOET DE UGENT?

Er werd al ingezet op langetermijnoplossingen door de wetgeving rond onderverhuren te versoepelen en ook het onderverhuren van koten in de UGent-homes werd makkelijker gemaakt. Ook zaken zoals een betere spreiding van opleidingen over de semesters, waardoor er meer uitwisselingsstudenten in het tweede semester naar hier komen, zouden kunnen helpen. Toch blijft de bouw van meer koten een van de enige structurele oplossingen om het kotentekort, voor zowel binnen- als buitenlandse studenten, op te lossen. Iets wat niet evident is: het protest rond de bouw op de Sterre is het recentste voorbeeld hiervan.

Met ENLIGHT, het nieuwe internationale samenwerkingsverband waaraan de UGent meedoet, zet de universiteit duidelijk in op meer internationalisering en uitwisseling. Maar internationalisering leidt steeds tot een toevloed van

studenten die allemaal ondersteuning nodig hebben. Huisvesting is voor buitenlandse studenten enorm belangrijk. Als de UGent nu al moeilijkheden heeft om alle internationale studenten een dak boven het hoofd te bieden, is het nog maar de vraag hoe dat zal lukken wanneer hun aantal blijft toenemen.

THE SCHAMPER TIMES

NIEUWS UIT DE STUDENTENVERTEGENWOORDIGING

MAANDAG 11 OKTOBER 2021, THERMINAL, HOVENIERSBERG 24, 9000 GENT • NR. 623 • door Yumi Demeyere

Vijf oktober gebeurde wat niemand durfde dromen: de Gentse Studentenraad opende het nieuwe academiejaar met een receptie. Dresscode: casual chic. Er werden kleine maar verrassend lekkere broodjes geserveerd, en de nieuwe lichting Stuvers mocht speechen: iedereen content.

FAKKELS DOORGEVEN

Ben De Slagmulder zal dit jaar de voorzitterspositie bekleden. Met een korte maar charismatische speech uitte hij zijn enthousiasme en dankbaarheid. Aan De Slagmulders zijde staat **Thalita de Cuyper** als vicevoorzitter. Dit duo wordt bijgestaan door **Lisa Ronsyn** (Onderwijs), **Mathijs van Noort** (Digitalisering), **Floris Coenders** (Extern), **Ruxandra Bighiu** (Participatie), **Sara Helsen** (Participatie) en **Dorien Gysens** (Coördinator). Verder zijn ze nog op zoek naar iemand voor de positie Bestuurder Sociaal en Onderwijs.

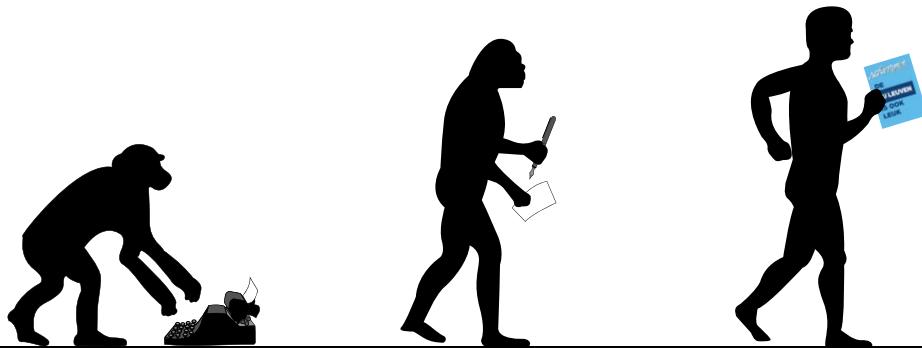
BEKRACHTIGD DOOR CORONA

"Jullie zijn ge-wel-dig", weergalmde het herhaaldelijk door het UFO. Uiteraard zorgde *Miss Rona* ook bij de GSR voor potige uitdagingen. Om er enkele te noemen: wat met de onderwijskwaliteit bij Zoomonderwijs? En hoe zit het met mentaal welzijn? Nu de besmettingsstormen zijn gaan liggen en de laptops dichtgekapt, klinkt bij de StuVers opluchting, maar vooral trots. Er werd, onder andere, verwezen naar de krijtcirkels op het Sint-Pietersplein. Ze staan symbool voor een empathisch maar daadkrachtig beleid, met oog voor student en samenleving.

HUISVESTING

De plannen voor komend academiejaar blijven voorlopig nog verborgen. Wel onthult vicevoorzitter Thalita de Cuyper dat het huisvestingsprobleem op tafel ligt. "We werken, onder andere, een standpunt uit over de studentenhome aan De Sterre. Los daarvan is er sowieso een reusachtig tekort aan huisvesting, ten koste van studenten. Het zijn gecompliceerde kwesties die veel communicatie en compromissen vragen. Hoe dan ook kijken we optimistisch naar de toekomst."

schamper EVOLUEERT

INTERESSE? KOM LANGS OP ONZE REDACTIEVERGADERINGEN:

18/10 - 25/10 - 01/11 - 08/11 - 25/10

20U, DE THERMINAL, HOVENIERSBERG 24

De woke-beweging is niet militant genoeg

DOOR PIETER-JAN FREES

“De beweging heeft rugwind gegeven aan thema’s die al op de kaart stonden, maar meer aandacht verdienden. Maar het heeft een activistische, militante kant gekregen waar ik me heel erg ongemakkelijk bij voel”, met deze woorden luidt KU Leuven-rector Luc Sels het nieuwe academiejaar in.

Dit is een vriendelijk verzoek: toon mij alsjeblieft die *wokies* die onze academische wereld in een wurggreep houden. Met de razend populaire kliklijn zouden de voorbeelden talrijk moeten zijn, maar verscheidene academici spreken dit vermeende fenomeen tegen. “Mijn rector krijgt ook al eens een briefje over me dat geen liefdesbrief is, maar ik heb nog nooit gedacht dat hem dat onder druk zette om mij tot anders publiceren of spreken aan te zetten”, reageerde professor **Stijn Baert**.

THE REVOLUTION WILL NOT BE TELEVISED

Persoonlijk zou ik eerder het omgekeerde beweren: dat de klopjacht tegen woke aan de tand gevoeld moet worden. Maak dát debat mogelijk. Racisten aan het woord laten, levert te makkelijk clicks op. Toon me dan liever de zoveelste ingebeelde schaduwelite van rechts op ‘De Afspraak’, in plaats van ze alleen vaag te insinueren. Ook zij zijn een cruciale stem in het debat. We hebben de *red scare*, de *globo homo* en de trans-agenda als boeman al gehad. Maar woke? Dat werd opzettelijk vaag gehouden, zodat iedereen er zonder gevolgen op kon springen.

Vreemd genoeg zijn er geen martelaars door de woke-terreur te bespeuren. Woke blijkt helemaal niet de bedreiging die men ervan maakt en veel eerder een stroman of doorn in het oog van van iemand die de makkelijke taak heeft de status quo te verdedigen. Daar-

om zijn Stijn Baerts woorden een bitterzoete boodschap om te lezen. De linkse *cancelcultuur* stelt teleur en ik kan niet anders dan hem geruststellen dat wij braafjes met de duimen blijven draaien.

HOLDING OUT FOR A HERO

Progressieve stemmen moeten toegeven dat de enkele strijdvaardige *wokers* al snel met de grond gelijk gemaakt worden. Ze zijn amper militant genoeg om vooruitgang te boeken in het verdedigen van hun eigen rechten, laat staan dat ze ook maar een kans maken om de onderdrukker te worden. Woke bevond zich altijd in het defensief, want de ‘vrijheid van meningsuiting’ werd zo hevig ‘verdedigd’ dat

wokers hun mond zelden ongestraft konden openen. Achter elke aanval op de witte hetero oude man, zie je een legioen aan diezelfde boze mannen die je gelijk bewijzen. Bewonderenswaardig dus, hoe goed de *anti-cancelcultuur* is in cancelen. Waar is die toewijding, die organisatie, die efficiënte samenwerking bij woke? Ik zie het enkel bij de *K-popfans* op Twitter wanneer hun idolen weer eens het slachtoffer zijn van xenofobie.

Toon me een echte uitdager, *Woke Supremacy*. Anders is het wat gênant. Als **Anuna de Wever** de grootste titaan van woke blijkt te zijn, heb ik maar één ding te zeggen: je hebt geen idee wat cancelen echt is, bende aanstellers.

“

“Woke werd opzettelijk vaag gehouden”

VERLIEFD OP ANGELA MERKEL?

DOOR DRIES BLONTROCK
BEELD DOOR CLAUDINE SEGERS

DUITSE JEUGD KEERT CHRISTENDEMOCRATEN MASSAAL DE RUG TOE

De jeugd is de toekomst, dat moet je Duitse leiders niet leren. Die jeugd lijkt nu echter massaal weg te lopen van de christendemocratie en zet zo de verhoudingen in de Duitse politiek op hun kop.

Op 26 september trok Duitsland naar de stembus: het was de eerste verkiezing in ruim twintig jaar zonder **Angela Merkel** als kandidaat. Het vertrek van *Mutti Merkel* uit de Duitse politiek schudde het partijlandschap grondig door elkaar. Dat was niet alleen het geval in de einduitslag, ook in het stemgedrag van jongeren deden zich grote verschuivingen voor.

APOCALYPTISCHE UITSLAG

Met iets minder dan een kwart van de stemmen wisten de christendemocraten, de CDU en haar Beierse zusterpartij CSU, een recordaantal kiezers te overtuigen. Een record in de diepte, welteverstaan: sinds de oprichting van de

Bundestag (het Duitse parlement, red.) na de Tweede Wereldoorlog, scoorden de christendemocraten nooit slechter. Tot overmaat van ramp verloren ze de positie van grootste partij aan de sociaaldemocraten (SPD) van **Olaf Scholz**, die nu in polepositie ligt om de nieuwe bondskanselier te worden. Wie kanselier wil worden, moet er wel in slagen een regering te vormen. Daarin lijkt er een sleutelrol weggelegd voor de derde en vierde partij, respectievelijk de groene Grünen en de liberale FDP.

Dat zien veel Duitse jongeren graag gebeuren: bij stemmers jonger dan 25 werden de Grünen immers de grootste partij, met

22 % van de stemmen, op de voet gevolgd door de FDP met 21 %. In dezelfde kiezersgroep haalde de SPD met 15 % ook een respectabele score. Hoewel de cijfers voor de CDU/CSU over de hele lijn bloedrood kleurden, was de uitslag bij jongeren ronduit schrijnend. Amper 10 % van de 18- tot 24-jarigen raakte overtuigd door de christelijke waarden. Bij de vorige verkiezingen in 2017 haalden ze nochtans bijna een kwart van de stemmen in die categorie.

Een mogelijke reden is het wegvallen van Angela Merkel als boegbeeld van de CDU. Uit een enquête voor de verkiezingen in 2017 bleek dat de mensen die dit jaar mochten stemmen – en toen 14 tot 17 jaar waren – de kanselier best konden smaken. 35 % van hen beweerde dat ze op haar zouden gestemd hebben. De uitslag eind september was dus misschien wel een letterlijk voorbeeld van de kanseliersbonus. De CDU-kandidaat, **Armin Laschet**, was immers enkel op deelstaatsniveau actief als bestuurder, en genoot verre van de nationale bekendheid die voor Merkel, na bijna zestien jaar als bondskanselier, vanzelfsprekend was. Zijn grootste concurrent, Olaf Scholz, was wel al actief op nationaal niveau als minister van Financiën in de laatste regering-Merkel.

Die maakte bovendien een goede beurt als minister tijdens de coronacrisis, door meer dan tweehonderd miljard euro vrij te maken voor bedrijven die in moeilijkheden kwamen. Als er al iemand Merks bonus (gedeeltelijk) heeft meegekregen, zal het dus Scholz geweest zijn. De groene kandidaat, **Annalena Baerbock**, en de liberale kandidaat, **Christian Lindner**, hadden op geen van beide vlakken ervaring.

CITRUSVRUCHTENPOLITIEK

De reden waarom BaerbocksGrünen zo hoog scoorden, ligt waarschijnlijk bij het kernthema van de partij: klimaat. Ook in Duitsland kwam in 2018 de klimaatbeweging sterk van de grond, tot klimaatspijbelen toe. De Duitse jongeren deden het op vrijdag, vandaar de naam 'Fridays for Future', en de Duitse **Anuna De Wever** heet **Luisa Neubauer**. De klimaatstakers slaagden er schijnbaar in om het momentum langer te rekken dan in België. Zo vonden er twee dagen voor de verkiezingen (24/09) grootschalige protesten plaats in heel Duitsland. De betoging in Berlijn lokte volgens de organisatie meer dan 100.000 mensen, terwijl in de rest van het land samen nog eens meer dan een half miljoen ontevreden jongeren op straat kwamen. Zij richtten hun woede voornamelijk tegen de CDU/CSU en de SPD, die een gebrek aan actie verweten werden. Die ontevredenheid vertaalde zich in de beste score voor de groene partij ooit: bijna 15 %, een stijging van 6 % tegenover 2017.

De winst voor de liberalen van FDP zou volgens politicoloog **Uwe Jun** (Universiteit van Trier) gedeeltelijk op de pandemie terug te voeren zijn. Bij *Tagesschau*, het Duitse journaal, vertelt hij: "Tijdens de coronacrisis was FDP de enige partij

“
**Amper 10 % raakte
overtuigd door de
christelijke waarden**

naast extreemrechts die telkens weer de individuele rechten beklemtoonde." Ook digitalisering was volgens Jun al langer een stokpaardje van de FDP. Opnieuw dankzij de lockdown kwam dat thema meer in de schijnwerpers te staan. Als voorvechter van digitalisering was Lindner ook meer

“
**De groenen en liberalen
willen niet langer als
aanhangel van de
traditionele partijen
beschouwd worden**

dan zijn medekandidaten prominent aanwezig op sociale media, wat zijn bereik bij jongeren vergrootte. Een vierde punt waarop de FDP zich sterk profileerde, was

onderwijs in coronatijden: een parlementslid noemde Duitsland op het gebied van digitalisering "een ontwikkelingsland" en het onderwijs "vervallen". Zo maakte de FDP handig gebruik van de frustraties die bij jongeren leven.

FDP en Grünen lijken zich bewust van hun machtspositie: ze vergaderden in de week na de verkiezingen onverwacht al eens in besloten kring. De kleur van FDP is geel, die van die Grünen – verrassend – groen. De Duitse pers benoemde het verbond al gauw als 'citruscoalitie'. De voorzitters van de beide partijen postten een identieke foto op Instagram, met als bijschrift: "In de zoektocht naar een nieuwe regering verkennen we wat we gemeen hebben en slaan we bruggen tussen onze verschillen. Spannende tijden." Het is een duidelijke indicatie dat de groenen en liberalen niet langer als aanhangsel van de traditionele partijen beschouwd willen worden, wanneer ze met een van hen in een coalitie treden. Of dat een verkeerslichtcoalitie (met het rood van SPD), of een Jamaicacoalitie (met het zwart van CDU/CSU) wordt, willen zij zelf bepalen.

De Gentse universiteitsbibliotheek: van vochtige kelder tot statige toren

DOOR DRIES VAN DORT
BEELD DOOR THOMAS DE PAEPE & PIETER MORLION

Na negen lange jaren is de Boekentoren opnieuw open en uit haar geschiedenisboeken blijkt: dit is een iconisch gebouw.

Vroeger, toen er van de Boekentoren nog geen sprake was, bevond onze universiteitsbibliotheek zich in de oude Baudelooabdij (nu de Holy Food Market). Een charman-te oude abdij met ruimte voor een universiteits- en stadsbibliotheek, leesruimtes en genoeg plaats voor een universitaire collectie. Het is te zeggen: dat was zo in 1817. De Baudeloobibliotheek werd al snel te klein voor de snel uitbreiden-de natuurwetenschappen in de negentiende eeuw, en dat was niet het enige probleem waarmee het gebouw kampte. De Baudeloo buurt wordt doorkruist door de Ottogracht en verschillende Leie-armen. Dat zorgde ervoor dat bibliotheekarissen te kampen kregen met een nogal vochtig probleem-pje in hun boeken: schimmel, verrotte pagina's en insijpelend water. Honderd jaar na haar inauguratie

verliest de Baudeloobibliotheek dan ook haar functie als universiteitsbibliotheek.

“

“Het is een gigantische oefening geweest om de collectie klaar te maken voor verhuis”

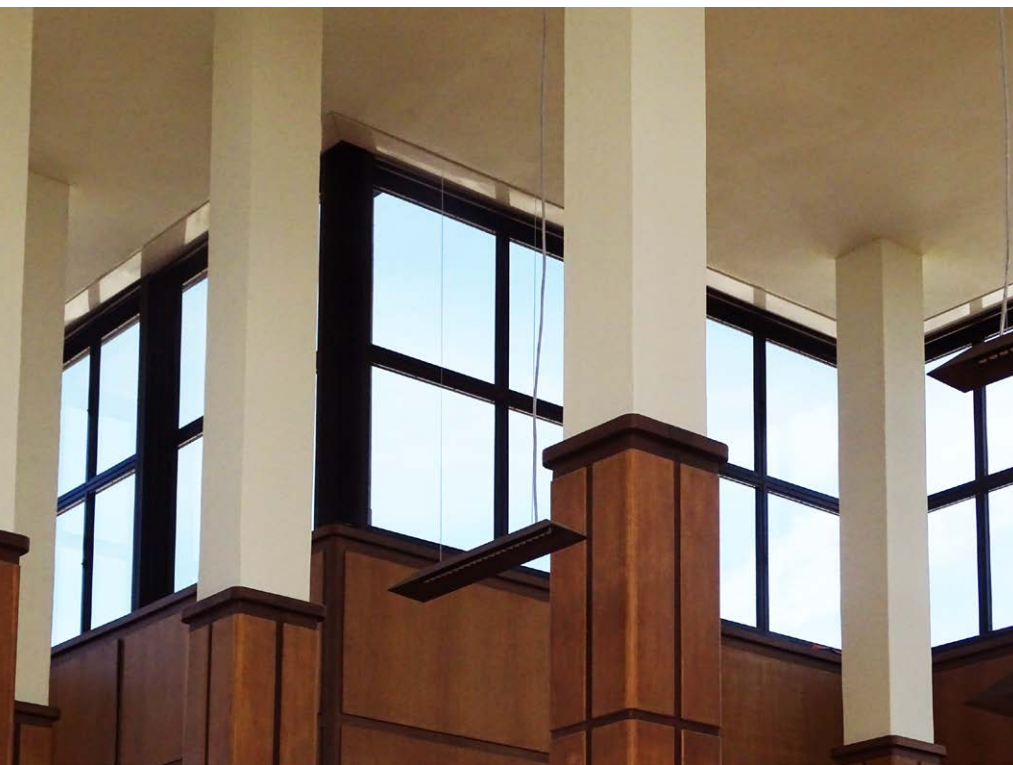
– Dries Moreels

DE GENTSE EIFFELTOREN

Na enkele jaren vertraging door de Eerste Wereldoorlog werd **Henry Van de Velde** in 1933 aangesteld als architect voor een nieuwe universiteitsbibliotheek. Niet meer in de verre Baudeloo buurt, maar pal op de Blandijn in het hart van de

studentenbuurt. Al snel komt Van de Velde met het atypische torenontwerp. Een vierde Gentse toren, gevuld met boeken, als baken van de wetenschap. Zoals bij vele grote publieke bouwwerken kwam de oplevering er niet zonder slag of stoot. Het ontwerp van Van de Velde kreeg namelijk meteen kritiek te verduren. Bibliothecarissen maakten zich zorgen over de praktische haalbaarheid van een bibliotheek bestaande uit twintig verdiepen, en het modernistische ontwerp werd lang niet door iedereen gesmaakt. Daarnaast moest een volledig beluik worden gesloopt om plaats te maken voor wat volgens de plaatselijke bevolking een kille, grijze, betonconstructie was.

Alle protest ten spijt ging de bouw van de Boekentoren toch van start. De toren opende in 1942, waar hij meteen de ondankbare taak kreeg om tijdens de Tweede Wereldoorlog als Duits luchtafweergeschut te fungeren. Hierdoor werd meteen het dak van de Boekentoren onherstelbaar beschadigd. De wereldoorlog was echter niet het ergste dat de Boekentoren moest doorstaan. Jaren van publieke desinteresse, gebrekkig onderhoud en betonrot leidden ertoe dat de Boekentoren aan het begin van de 21e eeuw in een lamentebele staat verkeerde. De status 'beschermd

monument' maakte van de Boekentoren vooral een stervend monument: zo was, bijvoorbeeld, de betonlaag dermate beschadigd dat er geregeld stukken naar beneden vielen. Dit dieptepunt was voor de Boekentoren gelukkig ook een keerpunt. Stemmen gingen op om het monument in zijn oorspronkelijke staat te herstellen, en in 2012 startte de renovatie.

HET GENIE VAN DE VELDE

Dat een dergelijke renovatie geen sinecure zou zijn, was vanaf het begin duidelijk. Talloze waardevolle maar breekbare boeken, kaarten en manuscripten moesten vanuit de toren naar een ondergronds depot worden verplaatst. **Dries Moreels**, hoofdbibliothecaris van de Boekentoren, legt uit: "In 2017 is de volledige collectie in 17 weken verhuisd naar het depot. Die 17 weken is natuurlijk maar het rollen van de boekenkarretjes. Het is een gigantische oefening geweest om die collectie klaar te maken voor verhuis. De toren had dan ook meer dan 40 kilometer legplanken, en ons depot slechts 37 kilometer. We moesten dus slimmer omgaan met de ruimte. Iedere keer is er nagedacht over hoe we iets het beste moeten bewaren: staand, liggend of in een doos. Er zijn duizenden ingrepen verricht om de boeken in de juiste conditie te krijgen op het moment van de eigenlijke verhuisoperatie."

Een atypisch gebouw van bijna honderd jaar oud als de Boeken-

toren gebruiken als moderne universiteitsbibliotheek, het klinkt niet evident. Toch schuilt volgens Moreels hierin net de genialiteit van het ontwerp van Van de Velde: "Dat is eigenlijk het meest fascinerende aan dit gebouw: het is gerenoveerd als monument, dus heel wat is terug in de staat van de oorspronkelijke plannen gebracht. Wij gebruiken dus nu hetzelfde grondplan als toen en in heel veel opzichten is de manier waarop de universiteit en een onderzoeker werken fundamenteel veranderd. De schaal van het wetenschappelijk bedrijf is veel toegenomen, maar deze ruimtes zijn nog steeds fantastisch om in te werken en te converseren. Het grondplan werkt nog steeds, terwijl het wel een ontwerp van de jaren '30 is. Echt fascinerend. "Het is een goed voorbeeld van hoe tijdloos het werk van Van de Velde is."

Het pronkstuk van de toren is natuurlijk de belvédère. "Het is een fascinerende ruimte. Het is bijna

een tempel. Mensen die boven komen, worden meteen stil. Van de Velde wilde ook specifiek het hoogste punt van Gent voor zijn toren." Wat weinig bezoekers weten, is dat er op het dak van de toren een bronzen hond waakt over de stad. Deze hond, naar een idee van **Greta van Puyenbroeck**, kijkt uit over de stad en moet tot nadenken stemmen, associaties opwekken, en gespreksstof bieden.

Op woensdag 29/09 ging het academiejaar van start met Student Kick-Off. En of de sfeer goed zat? Oordeel zelf.

DOOR BEANIE

DOOR DRIES VAN DORT

Het is tijd voor de wetenschapskort van de minst wetenschappelijke wetenschap van al: de economische wetenschappen! Vraag en aanbod is ons allemaal bekend, maar kende je deze economische theorieën al?

1. ZWARE TIJDEN, DURE LIPPENSTIFT

Het zogenaamde 'lippenstifteffect' is de bevinding dat de verkoop van lippenstift stijgt tijdens een recessie of economische crisis. Dit wordt verklaard door het zogenaamd inkomenseffect: consumenten hebben minder budget om te spenderen aan dure luxegoederen zoals merkkledij en compenseren met betaalbaardere luxe zoals lippenstift. Het effect zou trouwens niet alleen zichtbaar zijn bij lippenstift: cinema's, *fast casual* restaurants en verkopers van dure likeuren: allemaal zien ze hun inkomsten stijgen tijdens een recessie. Het effect was merkbaar tijdens de crisis van de jaren 1930, de bankencrisis van 2008 en de aanslagen op 11 september. Vreemd genoeg was er geen lippenstifteffect tijdens de coronacrisis. Misschien omdat we allemaal binnen bleven en ons nergens voor moesten opmaken?

2. IKEA-EFFECT

Het IKEA-effect, vernoemd naar de bekende Zweedse meubelmaker, is de theorie die stelt dat consumenten producten veel duurder inschatten dan ze werkelijk waard zijn wanneer ze deze zelf in elkaar hebben gezet. Een studie uit 2011 stelde vast dat alle bloed, zweet en tranen die het monteren van een IKEA-kast met zich mee brengt ervoor zorgt dat mensen bereid zijn om tot wel 63 procent meer te betalen voor deze kast. Het effect toont aan dat 'hard werken' voor veel personen al genoeg is om de vrucht van dat werken sterker te waarderen. Ironisch genoeg zijn deze zelfbouwproducten goedkoper voor de producent om te maken, aangezien ze geassembleerd moeten worden. Dat zijn dus lagere productiekosten en meer inkomsten. Slimme marketing van IKEA? Of vooral een slechte deal voor consumenten?

3. PIZZAPRINCIPE

Het pizzaprincipe is dan weer een economische 'wet' die stelt dat er sinds de jaren 1960 in New York een precies verband is tussen de prijs van een ritje met de metro en de prijs van één pizzapunt. Wanneer de prijs van een pizzapunt stijgt, kan men verwachten dat het metrobedrijf de ticketprijzen zal verhogen en omgekeerd. In januari 2002 voorspelde de krant *The Times* dat de prijs van een metroticket zou stijgen nadat een lokale pizzeria zijn prijzen verhoogde. Zes maanden later steeg de prijs van een metrorit. Dit verband werd opnieuw aangetoond in 2003, 2007 en 2008. Momenteel is de prijs voor een rit met de metro \$ 2,75 en de gemiddelde prijs voor een pizzapunt ongeveer \$ 2,50. De opkomst van duurdere *fast casual* pizzaketens zorgt er echter voor dat het pizzaprincipe langzaam maar zeker vervaagt. Bedankt, gentrificatie!

Eigen onderzoek eerst: Atamhi Cawayu

**EIGEN
ONDERZOEK
EERST**

DOOR MARIA SALDI

Voor zijn doctoraatsonderzoek naar interlandelijke adoptie is Atamhi Cawayu eropuit getrokken naar Bolivia. Een genuanceerd beeld van het adoptiesysteem, waarbij stemmen vanuit verschillende hoeken gehoord worden, is volgens hem cruciaal.

Cawayu's focus ligt vooral op de landen van herkomst. "Er is al heel wat onderzoek gedaan naar wat er gebeurt in de aankomstlanden, zoals België. Ik wil ook licht schijnen op de andere kant van het adoptieverhaal, waarbij ik Bolivia als gevalstudie neem. Hoewel het adoptiesysteem hier al meer dan vijftig jaar bestaat, zijn de onderzoeken erover op één hand te tellen. Ik vind dat frappant, aangezien die systemen toch een grote invloed hebben op de levens van zowel kinderen als hun ouders die achterblijven."

MEER DAN HET SYSTEEM

Cawayu heeft twee focuspunten in zijn studie over het Boliviaanse adoptieprogramma. "Enerzijds heb ik gekeken naar hoe het hele systeem van kindbescherming hier werkt. Vaak is adoptie pas de laatste stap na een heel proces. Ik heb een halfjaar veldwerk gedaan in een weeshuis, zo kon ik zien hoe kinderen hier terechtkomen, hoe ze adopteerbaar verklaard worden, maar ook hoe ze hier vertrekken. Een deel van hen komt terecht in adoptiefamilies, maar een ander deel wordt ook teruggeplaatst bij hun oorspronkelijke familie. Mijn taak als onderzoeker is om heel dat systeem onder de loep te nemen en problemen aan te duiden. 'Hoe gaat die reünie dan verlopen als het kind in kwestie geen Spaans meer spreekt?'"

Het tweede focuspunt ligt bij de ouders wiens kinderen ge-

adopteerd werden. "Aangezien die stemmen vaak niet aanwezig zijn in het adoptiedebat, vind ik het belangrijk om die te centraliseren in mijn onderzoek. Vaak kwam ik met hen in contact in het kader van zoektochten naar biologische ouders door geadopteerden. Een van mijn centrale conclusies was dat die ouders, ondanks hoe alles gelopen is in het verleden, nog heel graag willen weten wat er gebeurd is met hun kind. In Bolivia is er een meer gesloten adoptiesysteem: eens een kind wordt geadopteerd, hebben ouders of familieleden geen recht meer om te weten wat er is gebeurd met hun kind. Vaak waren er dan

“

**“Een open
adoptiesysteem kan
traumaverwerking
bij adoptiekinderen
faciliteren”**

heel emotionele momenten als ik ze ontmoette en foto's toonde van hun kind, die ze vaak meer dan tien jaar niet hadden gezien. Voor veel ouders was het ook een verrassing dat hun kind niet meer in Bolivia woonde.”

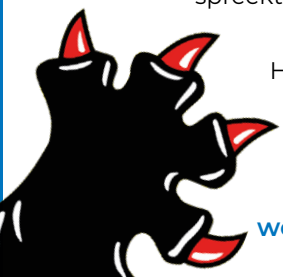
NAAR MEER NUANCE EN OPENHEID

Op de vraag hoe het adoptiesysteem nog verbeterd kan worden, zeg Atamhi het volgende: "Er heeft zeker al een evolutie plaatsgevonden. De adoptiepapieren van de

jaren '80 en '90 waren nog heel summier, terwijl ze de laatste jaren veel uitgebreider zijn. Soms kwamen documentgegevens echter niet overeen met wat de familie zelf aangaf, of ze misten belangrijke informatie. Wat mensen zelf te zeggen hebben, wordt ook vaak vergeten in officiële documenten. Helaas hebben veel instanties niet genoeg middelen om die nuances te vatten. In Bolivia, bijvoorbeeld, is er een groot verschil tussen private en publieke weeshuizen. Dat wat meer stroomlijnen zou degelijk sociaal onderzoek in publieke instellingen toelaten.

Daarnaast ben ik ook meer voorstander van een open adoptiesysteem. Zelfs in situaties waarbij kinderen in schrijnende omstandigheden weggehaald zijn bij hun ouders, mag het contact tussen hen niet in de kiem gesmoord worden door adoptiediensten of superviserende autoriteiten. Dat contact kan geadopteerde kinderen namelijk vaak helpen om hun trauma's beter te begrijpen en te verwerken."

BOUW MEE AAN EEN DUURZAME TOEKOMST

DENKTANK TRANSITIE UGENT

di. 26/10 | 12:00-14:30 | UFO-GEBOUW

Schrijf je in via www.ugent.be/transitie

Diepzeedonderzoek: wat komt bovendrijven?

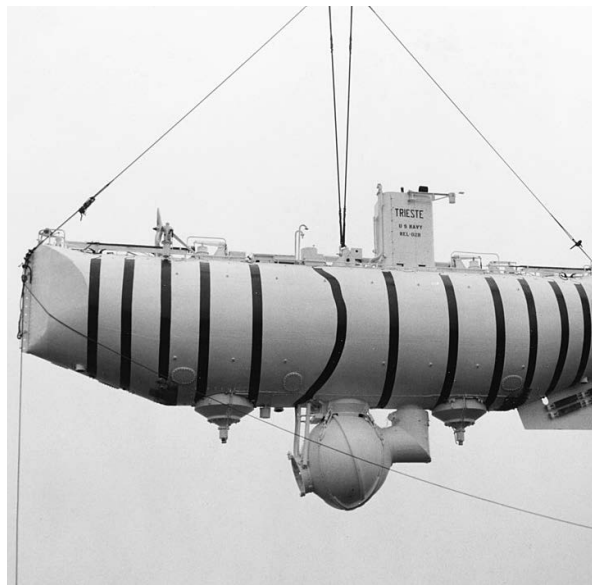
Onze oceanen bevatten ongeveer 70 % van het aardoppervlak, maar slechts 20 % daarvan is in zekere mate onderzocht. Diepzeedonderzoek is een gateway naar de ontluiking van 's werelds grootste geheimen: de diepe krochten en al wat daar verborgen ligt.

De aarde telt vijf oceanen: de Noordelijke IJzsee, de Stille, de Atlantische, de Indische en de Antarctische Oceaan. Deze hoofdzakelijk zoute watermassa's bevatten ongeveer 97 % van het water op onze planeet. In zijn vloeibare aggregatietoestand is water bovendien zowat de belangrijkste grondstof voor aards leven. Momenteel bestaat de hypothese dat het eerste leven zelfs ontstaan is vlakbij hydrothermale bronnen die langsheen breuklijnen op de oceaanbodems lopen. Vandaag de dag is echter bar weinig geweten over de aard en wetten van de oceanische diepten en over wat erin leeft. De oceanen laten zich immers niet zomaar onderzoeken.

WHAT WE KNOW

Diepzeedonderzoek is pas van de grond gekomen in de laatste decennia en de zeeën zijn daarom een nog relatief onbekend onderdeel van de natuur. De boutade luidt dat 'meer geweten is over de ruimte dan over de diepe krochten van de oceanen', en ergens klopt dat ook. De grootste uitdaging om trent diepzeedonderzoek is wellicht de extreme omstandigheden die er heersen. Op de bodem van de oceanen gelden namelijk extreem lage temperaturen, een verpletterende druk en is er amper sprake van natuurlijke lichtbronnen.

In de 20e eeuw ontwierp de Zwitser **Auguste Piccard** de bathyscaaf: een onderzeeër die extreme druk aankon, en zo dieper dan ooit tevoren de oceanen kon verkennen. In 1963 bereikte een bemand model van Piccards hand de bodem van de Marianentrog nabij Guam, op ongeveer elf kilometer diepte. Sindsdien heeft diepzeedonderzoek een continue evolutie gekend, waarbij zowel gebruik wordt gemaakt van bemande als onbemande diepzeeduikboten. De wetenschappelijke vooruitgang is daar op technisch niveau vooral te danken aan ontwikkelingen qua belichting, camera's, sensoren en langeafstandsbediening van duikboten op enorme diepten. Het is, onder andere, dankzij zulke innovaties dat wetenschappers in staat zijn geweest chemosynthetisch leven te ontdekken op de oceaanbodem – dit in contrast met fotosynthetisch leven. Op de oceaanbodem bevinden zich verder onverwachte ecosystemen vlakbij geothermale bronnen, bestaande uit grote kokervormen, mosselen en andere schelpdieren. Daarnaast gedijen er verscheidene andere diepzeewezens en -bacteriën in het verhitte water nabij de verschillende magmabeddingen. Het biochemische proces dat geleid heeft tot de geobserveerde biodiversiteit is voornamelijk nog onbekend.

TOEKOMST VAN DIEPZEEONDERZOEK

Diepzeedonderzoek blijft een gevaarlijke bezigheid door de logistieke uitdagingen en de hardheid van Moeder Natuur. Maar de mens zal er hoe dan ook zijn intellectuele en exploitatieve territorium uitbreiden. Zo is grondstofontginning een drukbesproken thema, maar recent werd ook op de bodem van de Marianentrog, op ongeveer elf kilometer diepte, vermoedelijk een plastic zak gevonden. Diepzeedonderzoek is dus een noodzakelijke wetenschapstak en onvermijdelijk verbonden met de bredere vervuilingproblematiek.

I called the wetsdokter and he told me ...

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU, HANNE THIESSEN & KEANU COLPAERT

De meeste Netflix-verslaafde studenten kennen wel een misdaadserie of twee. Maar zijn al die autopsieën en interventies op de plaats delict wel zo realistisch? Gerechtsgeneesheer prof. dr. Van Parys licht een tipje van de sluier op.

WETSDOKTER: WETS IN A NAME?

Een gerechtsgeneesheer, ook wel wetsdokter, is iemand die werkt in opdracht van een rechter of procureur. Deze tracht de medische vragen van een rechtzaak, die noodzakelijk zijn bij de interpretatie van het strafwetboek, op te lossen. **Prof. dr. Van Parys** geeft een herkenbaar voorbeeld: "Neem nu de eerste dagen in de Overpoort: iedereen is dan zat en bij een ruzie worden wel eens wat klappen uitgedeeld. Afhankelijk van de opgelopen letsels zullen er andere artikels uit het strafwetboek van toepassing zijn. In dit geval spreken we over artikel 399 en artikel 400 van het strafwetboek: slagen en verwondin-

gen. Artikel 400 is enkel van toepassing wanneer er sprake is van het verlies van een orgaan. Er kan dus een neus gebroken worden, wat een mineur letsel is, maar als

verlies van een orgaan en zal artikel 400 van toepassing zijn. Een wetsdokter gaat dan na of er effectief sprake is van geurverlies en hoe ernstig de verwondingen zijn. Wij komen dus niet enkel tussen bij doden."

“

"Ik moest naar een bos om te onderzoeken of het om menselijke of dierlijke botten ging"

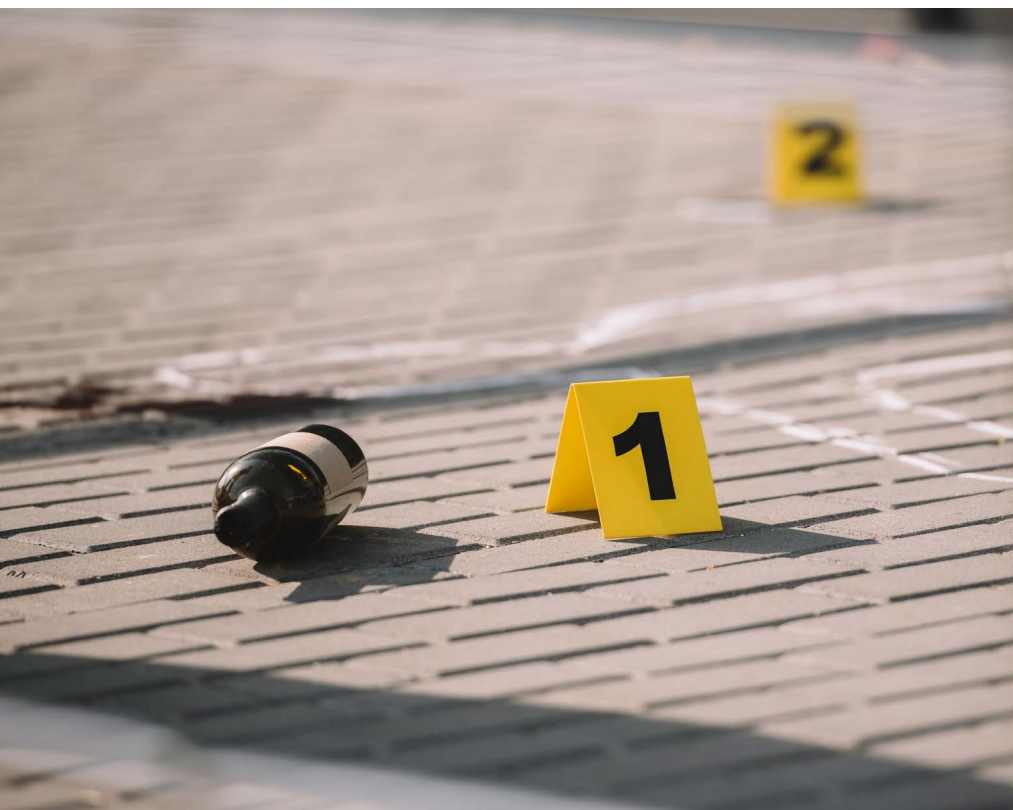
– Van Parys

de gewonde ook hun geur verliest, dan wordt dat gezien als het

Wetsdokters staan nooit alleen. Zij komen in actie op drie manieren: wanneer een huisarts vermoeden heeft van een verdacht overlijden, wanneer de politie iets niet pluis vindt, of wanneer een rechter specifieke medische vragen heeft die verder onderzoek vergen. Ze worden als het ware getraind om verdachte signalen op te vangen en te verklaren aan de hand van medisch-pathologisch onderzoek. Daarnaast werken ze ook samen met toxicologen om, bijvoorbeeld, een beeld te krijgen van het huidige drugsmilieu. De wetsdokter bezorgt dan de stalen, om vervolgens in onderling overleg het onderzoek verder te zetten.

DAGE-LIJKSE KOST

Is het bestuderen van lijken en letsels na enige tijd nogal saai? Volgens prof. dr. Van Parys geenszins: "De dagen variëren enorm. Je komt in verschillende milieus terecht, maar je komt nooit al-

leen. Zo moest ik vandaag onderzoeken of een slachtoffer met het shakenbabysyndroom definitieve schade had opgelopen. Daarna moest ik naar een bos waar botten waren gevonden om te onderzoeken of het om menselijke of dierlijke botten ging. Ik ben dus veel op de baan, maar moet ook geregeld dossierstudies doen.”

Prof. dr. Van Parys geeft aan dat hij elk onderzoek als een wetenschappelijke studie beschouwt. Een wetarts brengt elementen aan die objectief vast te stellen zijn. “Ik blijf daar totaal neutraal in. Die dader is voor mij een object dat onderzocht moet worden. Ik ga helemaal niet veroordelen. Dat is niet mijn taak – daarvoor zijn er rechters. Voor mij zijn er twee soorten waarheden: een wetenschappelijke waarheid, maar ook een juridische waarheid. Die twee komen meestal samen, maar soms is dat niet het geval. Als wetenschapper heb ik het daar moeilijk mee, maar als democraat in een democratisch land leg ik me daarbij neer. Als wetsdokter gebruik je de wetenschap om tot oplossingen te komen. Wij doen niet aan giswerk.”

Er dreigt echter een serieus instroomtekort in deze sector: “De job wordt in de media vaak heel

boeiend voorgesteld, maar de autoriteiten nemen het in feite niet serieus. Ik ga bijna met pensioen en word geconfronteerd met een

“

“De perfecte moord is een moord die wij niet oplossen”

gebrek aan opvolgers. Het is natuurlijk geen job voor iedereen; financieel is het tevens niet de meest interessante carrière. Er komt daarnaast ook veel nacht- en weekendwerk én een zware studie bij kijken.”

PLAATSEN DELICT DIE BLIJVEN PLAKKEN

“Familedrama's blijven altijd bij.

Een ouder die in het kader van een echtscheiding kinderen doodt, dat plakt aan je vast. Sommige situaties blijven bij omdat ze zodanig gewiekt waren. Ik heb daders gekend die geprobeerd hebben om ons om de tuin te leiden en wie we dan toch ontmaskerd hebben. Zo was er een man die tijdens de seks zijn partner had gewurgd en dan in koelen bloede zeer rap een touw nam, rond haar hals bond en haar ophing. Dan is hij twee dagen nadien wenend bij de politie gekomen om de vermissing van zijn partner aan te geven. Na doorgedreven onderzoek hebben we vastgesteld dat die vrouw niet zelf uit het leven was gestapt. Dat blijft een soort beroepsfierheid, dat we de dader hebben ontmaskerd. De perfecte moord is een moord die wij niet oplossen.”

sustainNIGHTS

duurzame dinsdagen in de Green Hub
vanaf dinsdag 12 oktober

Making Tomorrow
de Sustainight aftrap / kick-off / knal!
duurzame bits & bites inbegrepen
op **dinsdagavond 12 oktober van 18:00 tot 21:00**
Green Hub, Gent

www.ugent.be/sustainights

De 'leap of faith' van Assassin's Creed

In Assassin's Creed speel je de rol van een behendige sluipmoordenaar. De 'leap of faith' is een bekende sprong uit het spel, waarbij de speler enkele tientallen meters in duikvlucht uiteindelijk op de rug in een hooiberg landt. Is dit realistisch?

In 2007 werd de eerste Assassin's Creed aangekondigd. De reeks kent momenteel niet minder dan twaalf games met nog een handvol spin-offs op Android en iOS.

Assassin's Creed is een *open world game*. De serie vertelt verschillende verhalen over sluipmoordenaars, telkens in een andere tijdsperiode. Het succes van de reeks is grotendeels te danken aan de historische meerwaarde van de verhaallijn. Zo bevind je je tijdens 'AC: Unity' in het midden van de Franse Revolutie. In de laatste toevoeging ('AC: Valhalla') volg je het verhaal van **Eivor**, een schildmaagd tijdens de periode van de vikingexpansie in Europa.

Elke gamer die ooit een spel van deze reeks speelde, zal opkijken wanneer gesproken wordt over de 'leap of faith'. Het is voor het personage een manier om heel snel van

een hoog punt naar een zachte landingsplek op de grond te geraken. De speler springt in een rechte houding en landt met de rug op een zachte landingsplek. Het idee achter deze sprong is dat de impact gebroken wordt door het verdelen van de kracht over het rugoppervlak en de ondergrond, bijvoorbeeld een hooiberg.

De hoogste werkelijke 'leap of faith' werd uitgevoerd door stuntman **Damien Walters**. Walters voerde de legendarische sprong uit in 2016 vanop een hoogte van maar liefst 38 meter. De val werd gebroken door een luchtkussen van ongeveer vier meter hoog. In het spel is dit slechts een volle hooikar. Maar hoe realistisch is de sprong uit het spel? Kan een hooikar zo'n val breken? Een lugubere Google-zoekopdracht levert ons de informatie dat de meeste botten breken bij een druk van ongeveer 5000 pascal. Druk is kracht verdeeld over een oppervlak. Zo wordt een druk van 5000 pascal bereikt wanneer 5000 newton aan kracht zich verdeelt over een oppervlak van 1 vierkante meter. Als je weet dat 10 newton ongeveer 1 kilogram is, zal je hand breken wanneer er een voorwerp van 100 kilogram op rust. Begrijpelijk.

Een van de hoogste 'leaps of faith' in Assassin's Creed is waarschijnlijk de klokkentoren van het Westminsterpaleis in 'AC: Syndicate'. De klokkentoren, waarin de Big Ben

hangt, heeft een hoogte van 96 meter. De hooikar kunnen we fysisch vereenvoudigen als een veer met een bepaalde veerconstante van 1000 newton per meter. We verwaarlozen de luchtweerstand voor deze berekening. De energie van de sluipmoordenaar vlak voor de impact is ongeveer 74 kilojoule. Het rugoppervlak van een volwassen man is ongeveer 1 vierkante meter. Bijgevolg mag de impact maximaal 5000 newton aan kracht uitoefenen op het lichaam om botbreuken te vermijden. We gaan ervan uit dat de hooikar ongeveer 2 meter hoog is. Hieruit volgt dat de impact minstens 72.000 pascal aan druk zal uitoefenen op het lichaam van de stuntman. Vrij vertaald: de sluipmoordenaar zou daar in gruzelementen liggen.

De hoogste sprong waarbij de vooropgestelde druk van 5000 newton niet overschreden wordt, is op een hoogte van ongeveer 6,5 meter. Hoewel hieruit theoretisch gezien geen botbreuken zullen volgen, kunnen we niet hetzelfde zeggen wat betreft wervelschade en kneuzingen.

"Nothing is true, everything is permitted", maar let toch maar een beetje op.

MIDDERNACHTBIBLIOTHEEK

OPGELET: DIT ARTIKEL GAAT OVER ZELFDODING

DOOR JUDITH LAMBERT

Nora Seed gaat door het leven met een depressie die haar even trouw achtervolgt als haar eigen schaduw. Wanneer haar kat **Voltaire** sterft, knapt het laatste koordje dat haar leven recht hield. Gezien niemand haar nog nodig heeft, kan ze de gedachte niet onderdrukken dat haar leven de ecologische voetafdruk niet waard is. Ze heeft spijt van zowat elke keuze die ze in haar leven gemaakt heeft, en zelfdoding lijkt de enige manier om onder die zwaarwegende last vandaan te komen. Maar sterven is niet zo gemakkelijk als Nora eerst gedacht had. In plaats van het Niets of de Dood, komt ze in de Middernachtbibliotheek terecht; een mysterieuze plek tussen het leven en de dood. Ze kan er de boeken lezen van de alternatieve levenspaden die ze had kunnen bewandelen indien ze andere keuzes had gemaakt. Hoe zou haar leven eruitzien als niet gestopt was met zwemmen op haar veertiende? Of als ze toch met haar verloofde getrouwd was? Er bestaan een oneindig aantal versies van haar leven. De enige taak die Nora te wachten staat, is een leven kiezen waar ze gelukkig is, en ze kan er blijven. Maar wat is geluk?

Auteur **Matt Haig** ontving in 2015 internationale faam met zijn boek 'Redenen om te blijven leven'. Hierdoor is hij een invloedrijke activist geworden voor mentaal welzijn en zelfdodingspreventie, en sindsdien heeft hij

ook enkele fictieboeken aan zijn palmares toegevoegd. Zijn boeken vierten het leven, dat zelfs met al zijn ongeluk prachtig kan zijn. 'Middernachtbibliotheek' is niet anders. Hoewel het boek flirt met kwantumfysica, hoeft je geen wetenschapper te zijn om de alternatieve dimensies van Nora's leven te snappen. Je hoeft enkel mens te zijn. De wat-als-scenario's van Nora's leven voelen vertrouwd aan, ook al heb je zelf misschien

nooit de ambitie gehad om gletsjeronderzoeker te worden. De spijt bij het maken van verkeerde keuzes en de eenzaamheid die daaruit kan voortvloeien is zo menselijk. Je hebt het gevoel dat Haig zijn inspiratie voor dit boek heeft gevonden in jouw diepste gevoelens.

“

“Je hoeft het leven niet te begrijpen, je moet gewoon leven”

Het besef dat je nooit alleen bent in je eenzaamheid, biedt troost. Dit boek straalt een warmte uit die je binnenin doet gloeien. Nora's verhaal is een kompaan voor ieder die voor grote keuzes staat, eerdere keuzes nog steeds als een zware rugzak meesleurt of last heeft van spijt. Dit boek is als een vriend die niet gewoon zegt dat het wel goed komt, maar luistert naar je zorgen en je bijstaat terwijl jij je weg zoekt doorheen het chaotische, schitterende, hectische leven.

Wie worstelt met zware gedachten, kan hulp vinden bij de Zelfmoordlijn op het nummer 1813 of op www.zelfdoding1813.be

Ode aan de Netflix-romcom

DOOR COLLIN CARDON

Iedereen heeft een guilty pleasure, of het nu een overdreven milkshake of een binge-avondje 'Temptation Island' is. Maar de Netflix-romcom is misschien wel de meest *guilty* aller pleasures.

De Netflix-romcom is een fenomeen op zich. In de wereld van de grote klassiekers, zoals 'Love Actually', 'The Proposal', 'Legally Blonde' en 'Friends with Benefits', kwam Netflix de laatste jaren met een waar imperium van films, de een al iets beter dan de andere. Maar waarom zou het nu een ode verdienen?

De voornaamste reden is de kracht van het cliché. Een cliché in avonturenfilms steekt al gauw tegen: in dat soort verhalen wil je van je stoel worden geblazen, van de ene verrassing in de andere tuimelen, en plotwendingen ontdekken die zelfs de scenaristen van 'Thuis' met een open mond zouden achterlaten. In romcoms ligt het net iets anders. Hoewel je ook een leuke plottwist verwacht, is er een soort van geborgenheid in het (vaak vrij grote) aantal clichés. Clichés zijn namelijk vertrouwd, en romcoms zijn de soort films bij uitstek waar zowel singles als koppels zich graag mee vereenzelvigen. En als er iets is waar Netflix in uitblinkt, dan is het wel het bundelen van clichés.

Neem als voorbeeld de film 'To All the Boys I've Loved Before'. Een eigenzinnig persoon die door de handelingen van een vriend(in) of familielid in een situatie terechtkomt waarbij ze ineens een heel intense relatie aangaat met een ander personage dat ze daarvoor al kende. Ze blijken meer gemeen te hebben dan op het eerste gezicht leek, waarna ze door een misverstand of plotse gebeurtenis ruzie krijgen, maar toch elkaar terugvinden en nog lang en gelukkig leven – althans tot het begin van de sequel. Zet daarnaast, bijvoorbeeld, 'Sierra Burgess is a loser'. Opnieuw een eigenzinnig persoon

die door de handelingen van een vriend(in) of familielid in een situatie komt waarbij ... Je snapt het plaatje wel. En alsof dat nog niet genoeg is, speelt **Noah Centineo** in beide films een hoofdrol. Noem hem gerust de **Stan Lee** van het Netflix-romcom-universum, doch een beetje jonger, en met iets meer spiermassa. Cliché gestapeld op cliché, waarbij de top van de stapel ergens tussen de wolken verdwijnt.

“

Cliché gestapeld op cliché, waarbij de top van de stapel ergens tussen de wolken verdwijnt

Daarnaast zijn er de talloze Kerstmis-romcoms en filmreeksen, met als kers op de taart de 'A Christmas Prince'-films, de Kerstmis-romcomreeks. Noem het gerust een misvormde 'F.C. De Kampioenen'-kerstspecial met een royaal kantje, die al veel eerder een vroege dood had moeten kennen. Maar zoals hierbo-

ven al mocht blijken: er zit een schoonheid in slechte storytelling.

Als je eenmaal de ironie hebt gevonden bij het appreciëren van clichés, dan zijn de Netflix-romcoms een bijna onuitputtelijke bron van mierzoet, voorspelbaar en hartverwarmend tijdverdrijf. Met daarnaast ook steeds progressievere thema's en meer LGBTQIA+-personages, ziet de toekomst er rooskleurig uit. En houden we niet allemaal van een happy ending?

“Ik ben in de eerste plaats een storyteller”

DOOR CHARLOTTE MONBAILLEU

JOURNALIST MARIEKE DERMUL OVER PRIDE IS PROTEST

Marieke Dermul dartelt door het leven op een eindeloze zoektocht naar verhalen, rauwe menselijkheid en zachtheid.

Wie ben je en wat doe je?

“In de eerste plaats ben ik regisseur. Dat was al zo wanneer ik theater maakte, maar ook nu bij de VRT. Daar is dan de storytelling bijgekomen. Sommigen noemen me ook videojournalist, omdat ik ook bij de VRT-redactie betrokken ben. Maar ik ben storyteller vooral eer ik journalist ben. Het gaat voor mij over de verhalen die mensen willen vertellen en hoe we dat in beeld kunnen brengen. Dat is een andere manier om aan journalistiek te doen.”

Hoe ben je terechtgekomen bij je huidige job?

“Eigenlijk is dat heel organisch gegroeid. Eerst heb ik EU-studies gedaan aan de UGent en ik combineerde dat met theater bij Fabuleus. Mijn ouders zeiden: ‘dokters studeren ook acht jaar’. Dat was

“Ik heb ongeveer vijf jaar theater gedaan, maar ik miste het maatschappelijke steeds meer. Van daaruit heb ik het project ‘European Citizen Popsong’ gemaakt. Op die manier kon ik het politiek-abstrakte thema van Europese integratie combineren met theater en muziek. En dat bracht mij bij de redactie van Vranckx en de Nomaden. Dat stimuleerde me om nog een postgraduaat ‘digital content and journalism’ te doen. Na een stage bij VRT NWS online, ben ik daar dan ook beginnen werken. Ik heb een onverzadigbare honger naar nieuwe verhalen en projecten. Dat is vermoeiend, maar ook eindeloos boeiend. Ik zal nooit volledig tevreden zijn, maar wel ongelooflijk veel gezien hebben.”

Je maakte de docu ‘Pride is Protest’. Hoe ben je daar bij gekomen?

“Filip Tielens en ik hadden eerder al samengewerkt met de ‘European Citizen Popsong’. We wisten dus dat we twee zielen zijn die goed samen op pad kunnen gaan. Bij het vijftigjarige jubileum van de Stonewall-rellen, zijn we beginnen nadenken over de oorsprong en betekenis van Pride. Het is meer dan een extravagant feestje. Het wordt deels ook overschaduwd door commercialise-

ring. Zo hadden we nooit verwacht zoveel alternatieve Prides tegen te komen in New York. Eigenlijk zijn al die alternatieve marsen er gekomen omdat de originele betekenis overschaduwd wordt door commercialisering en het grote feest. Waarom zijn die verschillende geleidingen er? Als dat zo verder gaat, verzwakt die versnippering de beweging niet?”

“**Wat doen jullie voor de LGBTQ+-gemeenschap naast het verkopen van regenboogshirts?**”

een geruststelling voor mij. Ik had dus de ruimte om daarna nog theater te studeren.”

Wat raakte je het meest bij het draaien?

“Misschien wel de interactie met Miss Simone, een zwarte transvrouw. De zwarte en latino dragqueens en transpersonen stonden eigenlijk aan de basis van de Stonewall-rellen. Zij hebben de beweging helemaal op gang getrokken. Er is nu al een halve eeuw voorbijgegaan, maar ze hebben nog steeds niet dezelfde rechten. Ze lijden onder meervoudige discriminatie en dat is tragisch. Dat blijft plakken. Zij waren immers pioniers, maar dat wordt snel overschaduwd door de witte homo-man, die het dichtst aanleunt bij de witte heteroman. Die namen het voortouw en aldus het woord.

Zo merk je dat er in de VS vandaag ook een soort discriminatie ontstaat binnen de gemeenschap.

“

“Pride is meer dan een extravagant feestje”

Hoe extravaganter je bent, hoe meer je aan de rand staat. Daar is alles meer gepolariseerd, maar ook bij ons zie je die tendensen.”

Wat is een les die je leerde tijdens het draaien?

“Het mooie van *embedded journalism*. Door rond te hangen en je te laten leiden door wat de mensen daar beleven, kom je op plaatsen waar je als journalist niet komt. De uitdaging bestaat er dan ook in om onze beleving en verwondering te kunnen vastleggen op beeld. Ik wil niet enkel van bovenaf verslag uitbrengen, maar de nuance vatten van binnenuit.”

“Ik wil kunnen tonen wat er leeft en waarom iets leeft. Dat vergt meer energie, en het lost niet altijd direct je verwachtingen in, maar dat moet je er dan bijnemen. Het online publiek neemt niet langer genoegen met oneliners. We zijn op zoek naar nieuwe informatie en diepere lagen. Met research alleen kom je er niet.”

Blijft Pride protest?

“Sinds de documentaire voor mij veel meer. Mijn eerste Pride was ik zelf ook niet zo bewust. Het moet ook gewoon kunnen dat je feest. We hebben immers veel te

vieren. Maar het is zeker nog een protest. De ruimte om jezelf te vieren in combinatie met genoeg debat en inhoudelijk verdieping lijkt me belangrijk. Er moeten mensen zijn die de agenda bewaken. Nieuwe pioniers die de balans tussen feest en betekenis bewaren en erover waken dat Pride niet gekaapt wordt. Pioniers die bedrijven en politieke partijen terugfluiten bij pinkwashing. Wat doen jullie voor de LGBTQ+ gemeenschap naast het verkopen van regenboogshirts?”

Hoe moeten media omgaan met de bedreiging van LGBTQ+-rechten?

“Representatie is essentieel. Dat gaat over rolmodellen in je redactie, rolmodellen op tv, enzovoort. Persoonlijke verhalen vertellen en daar ruimte voor creëren is één ding, maar de media hebben ook een rol in het kritisch opvolgen van dossiers zoals de LGBT-vrije zones. De media moeten er de vinger aan de pols houden. Wat doet de EU? Welke procedures lopen er? Dat zijn complexe dossiers natuurlijk. Op het gebied van beleid hebben we een goeie wetgeving, maar het welzijn van de LGBTQ+-gemeenschap ligt bedroevend laag. Welzijn verbeteren is een uiterst moeilijke en gelaagde opdracht. De rol van onderwijs mag niet worden onderschat. Het is van onschatbare waarde dat een rolmodel een kind vertelt dat het waardevol is, ongeacht seksuele voorkeur of gender.”

LIEBESTOD THE SMELL OF BLOOD DOES NOT LEAVE MY EYES JUAN BELMONTE

HISTOIRE(S) DU
THÉÂTRE III

ANGÉLICA LIDDELL

TICKETS & INFO
NTGENT.BE

Liebestod triomfeert in Avignon:
“Angélica Liddell maakt geen
theater meer, zij is theater”

SCÈNES

JESSE VAN DAMME, JOERI HAPPEL,
LAURENS ANECA & LUCIE PLASSCHAERT

19–21/10/21 ♀ NTGent Arca

Een gevecht met het status quo, geïnspireerd
op een beroemde tekst van Ingmar Bergman.

RE-CLAIMING SPACE

KHADIJA EL KHARRAZ ALAMI

19–21/10/21 ♀ NTGent Schouwburg

Een eerste ontmoeting tussen twee vrouwen
mondt uit in een onderzoek naar wat het
betekent om vrouw te zijn.

MAWDA, DAT BETEKENT TEDERHEID

MARIE-AUORE D'AWANS & PAULINE BEUGNIES/KVS

23 & 24.10.21 ♀ NTGent Schouwburg

Een tragedie op scène gebracht zodat ze niet
wordt weggezet als faits divers.

WHEN I DIE — A GHOST STORY WITH MUSIC

THOM LUZ/BERNETTA THEATERPRODUKTIONEN

27–28.10.21 ♀ NTGent Schouwburg

THE GOOD LIFE

SÉBASTIEN HENDRICKX

29–31.10.21 ♀ NTGent Minnemeers

Een poëtisch antwoord op de ecologische crisis
die op ons afkomt.

NTGent

STUDENTEN-
TARIEF → 15€

KOESTER DE KOERS!

“De koers is van ons”, klonk het enkele weken geleden voortdurend in en rond het Leuvense. Op een zondagochtend voltrok zich over het hele land een volksverhuizing richting het wereldkampioenschap wielrennen. Maar wat maakt de koers nu zo mooi?

Dat de koers ‘van ons’ is, is op zondag 26 september bewezen in Leuven. De hele stad stond propvol met gepassioneerde supporters en de wielrenners werden – zeker na de coronakoersen zonder publiek – gek van de oorverdovende aanmoedigingen. Het WK wielrennen was echter niet de enige koers die bewijst hoe mooi de sport is. Amper een week later bewees een heroïsche editie van Parijs-Roubaix wederom de schoonheid van de koers. Toch wordt ‘de koers’ vaak als de favoriete bezigheid van een zetelzittende vader beschouwd. Een gepassioneerde student poogt het tegendeel te bewijzen.

KOERSTACTIEKEN

De schoonheid van de koers zit hem in de manier waarop de sport is opgebouwd. In tegenstelling tot andere teamporten, bestaat het wielrennen niet uit twee teams die het tegen elkaar opnemen. Er zijn meerdere teams die tegelijk aan dezelfde wedstrijd deelnemen, waardoor de rivaliteit niet gefocust wordt op één tegenstander. Meer zelfs, de verschillende teams moeten vaak samenwerken om de wedstrijd tot een goed einde te brengen. Zo gebeurt het voortdurend dat twee rivalen moeten samenwerken om uit de greep van het peloton te blijven. Een voorbeeld hiervan is de legendarische Ronde van Vlaanderen van 2020 waarin **Wout van Aert** en **Mathieu van der Poel** met zijn tweeën tot de finish reden om de overwinning daar met een sprint te beslechten. Kortom, op vlak van tactieken en spelregels kan koers al vele teamporten achter zich laten.

Wielrennen vindt daarenboven niet in een afgesloten stadion of een overkoepeld terrein plaats, maar op de openbare weg. De belevenis die wielervliefhebbers ervaren is daarom uniek. Geen dure toegangsticketten nodig, want iedereen die wil, kan gewoon langs de weg postvatten en zo een glimp opvangen van hun helden. Voor of na de koers is het dan ook makkelijk om een handtekening of een drinkbus te gaan scoren nabij de ploegbus.

“

**De schoonheid
zit vooral in
de eerlijkheid
van de sport**

KOERSE MOTIES

Ten slotte zijn het de renners zelf die de sport zo mooi maken. Neem nu de laatste Parijs-Roubaix waar men letterlijk door het slijk moest fietsen en volledig besmeurd met modder over de finish kwam. Toch staan die renners onmiddellijk klaar om een interview te geven

bij de immer geliefde Sporzajournalist **Re-naat Schotte**. Die directe toegang tot de sporters zorgt voor een open en integere kijk in hun emoties die ze voor, tijdens of na de koers beleven. De ontgoocheling valt niet te verbergen, de ambitie wordt niet verzwegen en het geluk wordt met iedereen gedeeld.

De sportiviteit tussen de verschillende renners en hun teams in de koers kan door weinig sporten geëvenaard worden. De schoonheid zit vooral in de eerlijkheid van de sport: iemand met slechte benen zal zelden een koers winnen. De gunfactor tussen rivalen is nergens zo groot als bij het wielrennen. En ook supporters kunnen hun helden van heel dichtbij volgen, wat de beleving des te intenser maakt. Kortom, de koers is van ons en die moeten we koesteren.

Bloed, moord en tranen: de aantrekkingskracht van true crime

DOOR HELENA NOPPE, THOMAS DE PAEPE & NETTE DE SCHRIJVER
BEELD DOOR THOMAS DE PAEPE

True crime is hot. Het genre weet als geen ander zijn publiek te boeien. In tal van vormen zoals documentaires, boeken en podcasts probeert het de mysteries rond waargebeurde misdaden te ontrafelen. Maar van waar komt onze fascinatie voor true crime?

'The Ted Bundy Tapes', 'Making a Murderer', 'American Crime Story' ... We lijken het true crime-genre maar niet te kunnen ontvluchten. Naast de vele series en documentaires die te vinden zijn op Netflix, is er bijvoorbeeld ook de populaire Vlaamse podcast 'De volksjury', met een hele horde trouwe luisteraars die telkens weer uitkijken naar een nieuwe aflevering over moordzaken van eigen bodem. Dat het aanbod enorm is, staat als een paal boven water. Maar

“

“Het true crime-genre stelt ons in staat om vat te krijgen op het onbevattelijke”

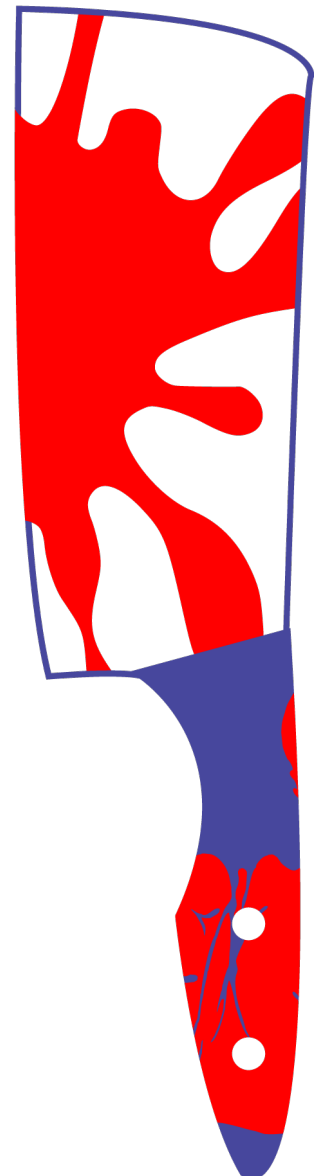
hoe kunnen we de immense populariteit van dit bloederige en intrigerende genre verklaren? Met andere woorden: waarom kunnen mensen zo schaamteloos genieten van gruwelijke, waargebeurde misdaadverhalen? Trouwe fans van het genre kunnen met een gerust hart slapen: er zijn wel degelijk enkele verklaringen te vinden.

EEN GEZONDE FASCINATIE?

Waar doctor in de neuropsychanalyse, **Ariane Bazan**, eerder dit jaar in *Vice* terecht op wees, is dat true crime ons zou helpen om situaties waar we bang voor zijn beter te begrijpen. Kortom, het true crime-genre stelt ons in staat om vat te krijgen op het onbevattelijke. Samen met onze groeiende kennis over waargebeurde misdaadverhalen groeit ook het gevoel dat we nooit iets dergelijks zouden kunnen meemaken. Want wij weten intussen wel beter. Daar komt ook nog eens bij dat de daders veelal worden gevat, waardoor we het geruststellende gevoel krijgen dat gerechtigheid is geschied. True crime-verhalen helpen dus niet enkel onze kennis van zaken te verbreden, maar zorgen op die manier ook voor een gevoel van controle en veiligheid.

Een tweede verklaring die doctor Bazan aanhaalt, is dat true crime voor vele liefhebbers een soort uitlaatklep is voor hun innerlijke agressie. Agressie zit in ieder van ons. Angstaanjagend, maar waar. Nu moeten we natuurlijk op een gezonde manier leren omgaan met dit best wel vervelende beestje en hier komt true crime in beeld. Het genre kan gezien worden als het middel bij uitstek om onze innerlijke agressie te vervangen zon-

der anderen daarbij enige schade te berokkenen. Daarnaast laat het true crime-genre toe om in het hoofd te kruipen van de mysterieuze moordenaar en zo tot een beter begrip te komen van het onmenselijke gedrag dat deze ver-

toont. De achtergrondinformatie die we hier vaak krijgen, maakt meteen ook duidelijk dat we ons compleet kunnen distantiëren van dergelijke individuen.

Een laatste en misschien ietwat simplistische verklaring voor de fascinatie met true crime is de volgende: mensen zijn van nature nieuwsgierig en waargebeurde misdaadverhalen zijn daarom ook de ideale manier om onze drang tot weten te bevredigen. We zijn ongegeneerd geïnteresseerd in het leven van anderen, zeker wanneer we te maken krijgen met ogenschijnlijk gewetenloze mensen die tot afschuwelijke misdaden kunnen overgaan. Meer nog, net de gruwelijke details van dergelijke misdaden weten steeds opnieuw onze sensatiebelustheid te voeden. Het is iets waar menig streamingdienst gretig op inspeelt.

OF NIET?

Geen paniek, het is niet omdat je stiekem geniet van true crime, dat

je automatisch zelf crimineel gedrag gaat vertonen. Maar uit onderzoek blijkt dat het kijken van macabere series wél een impact kan hebben op je mentale gezondheid.

Doctor **Chivonna Childs**, een psychologe gespecialiseerd in het gedrag van volwassenen, legt in een artikel op de website van Cleveland Clinic uit dat we het fascinerend vinden om uit te zoeken hoe de moordenaar werkt, hoe hij denkt en waarom hij doet wat hij doet. Maar dit is niet altijd even gezond voor onze gedachten. Veel mensen focussen zich te hard op de moorden en worden zich overmatig bewust van hun omgeving. Soms wordt het zo extreem dat ze niemand meer durven vertrouwen en zelfs uit angst hun huis niet meer verlaten.

De 'wat-als' wordt disproportioneel: je ziet overal mogelijke dreigementen en leeft in een constante staat van angst. Je begint te twijfelen

aan de intenties van de mensen om je heen. Je denkt: 'Hebben ze wel echt het beste met me voor, of zit er meer achter?' Er zijn zelfs mensen die slaapstoornissen ontwikkelen, oppervlakkig ademen of juist hyperventileren, en mensen die plotse hartkloppingen krijgen.

Kortom: voed je interesse zo veel je wil, maar overdrijf niet. Probeer zo goed mogelijk aan te voelen hoe je lichaam reageert op de stevige dosis adrenaline die telkens naar binnen sluipt bij het kijken van iets spannends.

Of je nu fan bent van het true crime-genre of niet, één ding valt niet te ontkennen: true crime is overal en heeft alvast een belangrijke plaats opgeëist in de populaire cultuur. Nu is het dus aan jou om te beslissen of je de trend al dan niet volgt. Maar maak je vooral geen zorgen: het is niet alsof je leven ervan afhangt.

Tijdens vorige examenperiodes huurde de UGent Flanders Expo af om al-
les vlot te laten verlopen. Nu blijkt dat de huur van Flanders Expo een vijfjarig contract omvat en moet de
UGent op zoek naar een andere invulling voor de ruimtes.

Omdat de Universiteit Gent een vijfjarig contract getekend heeft voor de huur van de Flanders Expo-zalen, moet het op zoek naar een alternatief om de extra ruimte niet zomaar leeg te laten staan. Vele brainstormsessies brachten geen soelaas, totdat Netflix uiteindelijk met de Koreaanse reeks 'Squid Game' op de proppen kwam.

De Netflix-serie zorgde voor een eureka-moment binnen de werkgroep die instaat voor de invulling van Flanders Expo. De verschillende grote zalen zullen elk ingekleed worden in het thema van het spel dat wordt gespeeld. Welke spelen dat zullen zijn, blijft uiteraard nog geheim om examen-fraude te vermijden, maar er is wel al geweten dat het kinderspelen zoals 1-2-3-piano zullen zijn.

THESISVERDEDIGING

"Het is zeker niet de bedoeling dat alle examens vervangen worden door een zogenaamde 'squid game'", zegt verantwoordelijke van de werkgroep, **Bijn Staert**, die zich

dies een groot probleem. Als slechts een handvol studenten kan afstuderen, dan zal er geen overaanbod zijn in het werkveld en zal haast iedereen onmiddellijk werk vinden.

Daarnaast bekijkt de werkgroep momenteel ook de mogelijkheid tot een samenwerking met de Dienst Gebouwen en Facilitair Beheer. Ze willen het korttekort in Gent oplossen door eerstejaarsstudenten ook te betrekken bij de 'squid game'. Dat creëert meteen een kans om de Expo in september te gebruiken. Ten slotte wordt ook overwogen om de methode in te voeren voor ingangsexamens en/of ijkingsproeven. Dit zou echter nog niet voor 2022 zijn. Eerst wordt afgewacht hoe de 'squid games' eind dit jaar zullen verlopen.

“
“Het zou enkel gaan om
masterstudenten die hun
thesis moeten verdedigen,
wat vanaf nu dus ook
een letterlijke invulling
krijgt” – Bijn Staert

al verlekkert op het idee dat studenten zullen afzien en ten einde raad zullen moeten zwoegen. “Het zou enkel gaan om masterstudenten die hun thesis moeten verdedigen, wat vanaf nu dus ook een letterlijke invulling krijgt.” In de eerstvolgende examenperiode van januari 2022 wordt een eerste test uitgevoerd met masterstudenten die hun thesis in het eerste semester willen afkrijgen. De werkgroep wil hiermee vermijden dat er op het eind van het jaar problemen opduiken.

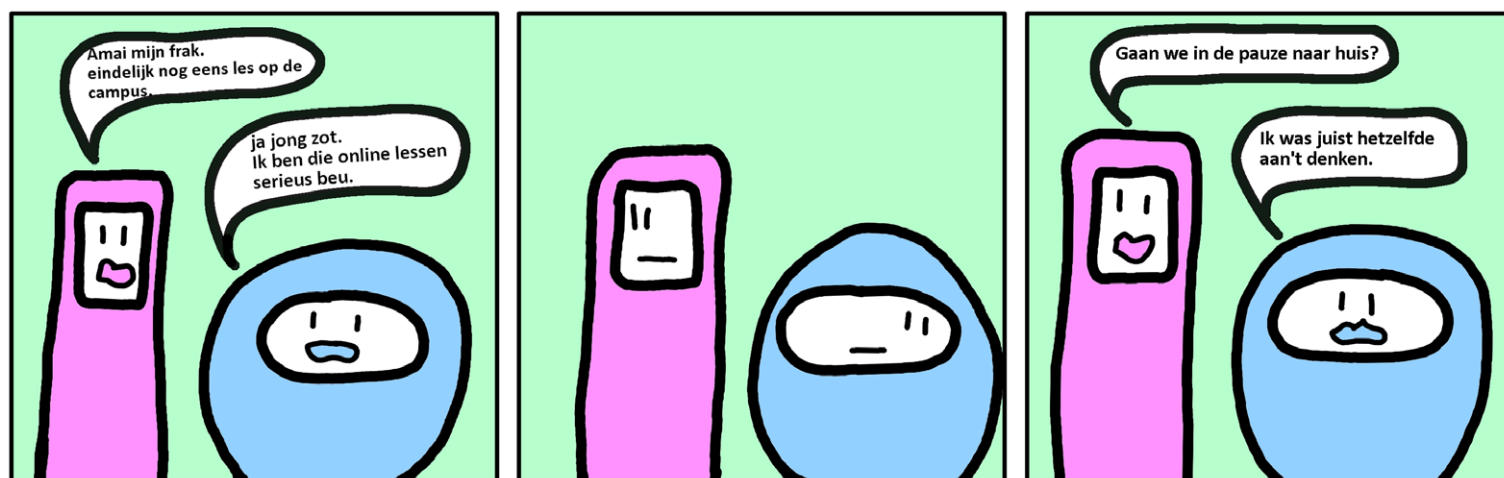
MEERDERE VLIEGEN IN ÉÉN KLAP

De werkgroep is erg trots op het idee en dat heeft zijn redenen. In sommige afstudeerrichtingen, zoals kunstwetenschappen, is het zoeken naar werk na de stu-

WELZIJN VAN DE STUDENT

“Als dit het welzijn van onze profen ten goede komt, dan krijgt de werkgroep Flanders Expo onze volledige steun. Indien nodig kunnen zelfs nog extra financiële middelen vrijgemaakt worden voor de bouw van de decors”, reageert het rectoraat. Bij de vraag naar het welzijn van studenten, klinkt het rectoraat streng: “Dit is slechts van secundair belang. Laat ons eerlijk zijn: er wordt in de eerste lessen van het academiejaar genoeg gehamerd op het feit dat de linker- en rechterbuur in de aula vaak het einde van het jaar niet halen.”

Te huur: Kot 18 m², 375 euro p/m

DOOR DRIES BLONTROCK

De liegende kotbaas

Goede ligging: in studentenbuurt, maar ver genoeg van de Overpoort om geen kotsende zeventienjarigen voor uw deur aan te treffen. Of erger: zingende zeventienjarigen.

Goed geïsoleerd, een werkende verwarming en ramen met een vliegenhor in. U zal dus niet doodvriezen, geen liters zweet laten en niet leeggezogen worden door muggen.

Kotbazen zullen op tijd waarschuwen wanneer ze langskomen. Zij

staan niet plotseling voor uw bed om te controleren of u wel deftig kuist. Als de loodgieter of elektricien langskomt, zullen zij dat ook op voorhand laten weten.

Verwarming, water en internet zijn inbegrepen. Uw verhuurders weten dat ze in de 21e eeuw leven en u zal dus niet uitgeperst worden om uw basisbehoeften te vervullen.

De burens zijn redelijke mensen. Zij houden geen kotfeestjes de dag voor het examen en laten

het op voorhand weten als ze luidruchtig zullen zijn.

**WIS
PER**

**DANS
THEATER
MUZIEK
BEELD
FOTOGRAFIE
LITERATUUR**

**18 JAAR OF OUDER? ZOEK JE EEN PLEK OM ZELF KUNST
TE MAKEN EN BELEVEN, SAMEN MET ANDEREN?**

VIND JOUW WORKSHOP OP **WWW.WISPER.BE**